

Anti-Emperyalist ve Anti-Oligarşik Mücadelede

KURTULUŞ CEPHESİ

Zafer Bizim Olacaktır!

<http://www.kurtuluscephesi.com>

YIL: 19 SAYI: 103 Mayıs-Haziran 2008

İcazetli Siyaset
İcazetli "Sosyalistler"

1 Mayıs'ta İcazet Arayışlarından
Artakalanlar

Ayaklar Baş Olursa Kıyamet Kopar
[İslamiyette Kıyamet Alametleri]

Faşist Saldırıları Üzerine
Eski Demagojiler
12 Eylül Öncesine Dönmek ya da Sağ-Sol Çatışması

40. Yılında 68 Mayıs'ı

Hüseyin Cevahir
Leyla Doğan, Ağadede Sarıkaya
Sinan Cemgil, Kadir Manga, Alpaslan Özdoğan
Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan, Hüseyin İnan
İbrahim Kaypakkaya

Herkes Kendi İşine Baksın!
[Yürütmenin Yargıyla Kavgası]

Petrol Fiyatları, Gıda Krizi, Dolar Enflasyonu

Sigara Yasağıyla
Ülkeyi Kurtarmak
[Varolmayan Parayı Harcamak]

12 Eylül sonrası sol/devrimci kuşağın,
“icazet”li siyasetin, mevcut düzenin
kendi çıkarlarına hizmet edecek siyasal
hareketleri ortaya çıkarması karşısındaki
tutumu ve yanılsamalar üzerine.

3 İCAZETLİ SİYASET
İCAZETLİ “SOSYALİSTLER”

1 Mayıs öncesinde DİSK, KESK ve Türk-
İş’in AKP hükümetiyle yaptıkları
pazarlıklar ve bunun karşısında solun
tutumu üzerine bir değerlendirme.

7 1 MAYIS'TA
İCAZET ARAYIŞLARINDAN
ARTAKALANLAR

1 Mayıs öncesinde sürdürülen
pazarlıkların ardından Tayyip Erdoğan'ın
“dinsel referans”lı savaş ilanı.

10 AYAKLAR BAŞ OLUNCA
KIYAMET KOPAR

Antalya Üniversitesi'nde faşist milislerin
silahlı saldırısı sonrasında “medya”da
başlatılan “12 Eylül öncesine döneriz”
demagojisi üzerine.

12 FAŞİST SALDIRILAR ÜZERİNE
ESKİ DEMAGOJİLER

Her on yılda bir eskimiş solcuların
kendilerini “kahraman” ilan etmelerine
vesile olan 68 Mayıs olaylarının tarihsel
gerçekliği üzerine bir irdeleme.

15 40 YILINDA
68 MAYIS'I

Onlar,
halkın
devrimci
öncüleriydiler.
Mücadelelerinin
ve sonuçlarının
bilincinde
olarak savaştılar.

19 HÜSEYİN CEVAHİR
LEYLA DOĞAN
AĞADEDE SARIKAYA

20 SİNAN CEMGİL, KADİR MANGA,
21 ALPASLAN ÖZDOĞAN, DENİZ GEZMİŞ,
22 YUSUF ASLAN, HÜSEYİN İNAN

İBRAHİM KAYPAKKAYA

Son ay içinde “yüksek yargı”
kurumlarının yayınladıkları bildirilerle
sürüp giden AKP-Yargı çatışması üzerine.

23 HERKES
KENDİ İŞİNE BAKSIN!

ABD'de geçen yıl başlayan mortgage
kriziyle gelişen emtia fiyatlarındaki artış
ve karşılıksız dolar sorunu üzerine.

27 PETROL FİYATLARI,
GIDA KRİZİ,
DOLAR ENFLASYONU

19 Mayıs günü “resmen” başlayan sigara
yasağıyla ülkeyi kurtarmaya soyunanlar
ve ülkeyi kurtaracak olanlar üzerine bir
değerlendirme.

29 SİGARA YASAĞIYLA
ÜLKEYİ KURTARMAK

KURTULUŞ CEPHESİ

SORUMLU (Vi.S.d.P) : Sezai Görür

Yazışma Adresi:

Postfach 1414

55504 Bad Kreuznach / Deutschland

<http://www.kurtuluscephesi.com>

<http://www.kurtuluscephesi.org>

<http://www.kurtuluscephesi.net>

<http://www.kurtuluscephesi.de>

E-Posta Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org

İcazetli Siyaset İcazetli “Sosyalistler”

İdeolojik ve politik düzeyde zor ve karmakarışık bir süreçten geçiliyor. İster 12 Eylül askeri darbesiyle başlatılsın, ister Sovyetler Birliği’nin dağıtılmışlığıyla yaşanan “şok”la başlatılsın, içinden geçilen süreç, her türlü ideolojik ve politik değerlerin, kavrayışların, ilkelerin bir yana bırakılması, kavramların içeriklerinin boşaltılması, insanların tarih bilgilerinin silinmesi ve tarih bilincinin tümüyle bir yana atılmasıyla nitelenebilir.

Dün, yani devrimci mücadelenin geliştiği ve yükseldiği dönemde bir değere, anlama ve içeriğe sahip olan bir kavram, terim ya da ilke, bugün önemsiz, belirsiz ve anlamsız hale gelebilmiştir.

Marksist-Leninistler için olduğu kadar, düzen içi partiler için bile olumsuz bir anlama sahip olan, “fırsatçılık” karşılığı olarak kullanılan “oportünist” sözcüğü (terimi), nasıl ki “aklını kullan, fırsatlardan yararlan” şeklinde bir pragmatist anlayışın olumlama-sına sahip olmuşsa, siyasal ilkeler de benzer biçimde pragmatizmin “yararlı olan şey doğrudur” sloganıyla yer değiştirmiştir.

İcazet, yani bir yerlerden izin, onay ya da yetki belgesi almak, siyasette güdümlü, bağimli ve üstüörtük çıkarlara hizmet etmek için oluşturulmuş siyasal hareketler ve partiler için kullanılan olumsuz bir sıfat iken, günümüzde sözcüğün en sıradan anlamıyla, “yasal süreçlere katılmak için yasal izin” olarak mevcut yasalara bağlı partiler oluşturmak şeklinde algılanır olmuştur. Böyle olunca da, “icazetli siyaset” ya da eski söylemdeki “icazetli sosyalistler” anlamsızlaşmış ve yasal (legal) siyasal partilerin yasa-

ların gerektirdiği yasal prosedürü yerine getirmeleriyle ortaya çıkan yasal tüzel kişilik “izni” olarak sunulabilmiştir.

Özellikle yeni yetişen sol/devrimci kuşak, “icazet”li siyasetin, mevcut düzenin devlet gücünün (isterseniz buna “derin devlet” de diyebilirsiniz) kendi çıkarlarına hizmet edecek siyasal hareketler ortaya çıkar-ması ve onların gelişmesi için gerekli olanakları sağlaması olduğunu bilmeksizin, legal (yasal) çalışma yapma olarak da algı-layabilmişlerdir.

Oysa “icazet”, mevcut düzen için özel bir tehlike oluşturmayan, düzenin koyduğu kurallara ve yasalara uygun hareket etmeyi kabul etmiş olan ya da düzenin özel amaç-ları için oluşturulan siyasal partiler ve örgüt-lenmeler için, gerektiğinde yasalara bile gör-mezlikten gelerek faaliyetlerine izin ve onay verilmesidir.

Bu yönüyle “icazetli sosyalistler” tanımı, düzenin yasalarına tam olarak bağlı, bu yasaları hiçbir biçimde aşmayı düşünmeyen, dolayısıyla da sosyalist hareketi düzenin yasaları çerçevesinde tutmayı amaçlayan kişi ve örgütleri tanımlar.

Kendine ve örgütlenmeye böyle bir mis-yon biçen, ama aynı zamanda kendisini ve örgütünü “sosyalist” ilan eden “icazetli sos-yalistler”, her durumda devrimci mücade-lenin mevcut düzeni yıkmaya yönelik tarih-sel hareketini durdurmayı hedefler. Bu yönüyle de “muvazaa”lıdır, “muvazaa”yla ku-rulmuştur. Mevcut düzenin egemen sınıfla-nyla ve onun siyasal gücüyle, doğrudan ya da dolaylı, resmi ya da gayrı-resmi görüş-meler yaparak, kendilerinin “tehlike” arz et-

mediklerine onları ikna ederek siyasal faaliyetleri için “icazet” almaları ile “danışıklı dövüş” (muvazaa) çoğu durumda iç içe geçmiştir.

Bu durumu biraz daha açıklayabilmek için düzen partilerinden birkaç örnek verelim:

12 Eylül döneminde MDP ve HP “muvaazaa”lı partiler olarak kurulmuşken, T. Özal’ın ANAP’ı askeri cuntadan “icazet” alarak faaliyete geçmiştir. Aynı şekilde AKP, Refah Partisi’nin kapatılmasıyla bağlantılı olarak ortaya çıkan bir “alternatif” görünümü altında “icazetli parti” olarak kurulmuştur. Fazilet Partisinin iddiasıyla söylersek, AKP, “ABD ve İsrail’den icazet alarak siyaset yapmak tadır”.

Açıktır ki, düzen partileri açısından “icazet” ve “icazetli siyaset”, o partinin kendi siyasal çizgisinin hiçbir değere sahip olmadığı, tüm varoluşu ve varlığının kendisine icazet verenler tarafından belirlendiği, icazet sahiplerinin çıkarlarına hizmet etmek zorunda oldukları anlamına gelir.

Sol siyasal partiler ve hareketler için de “icazet” ve “icazetli siyaset” benzer anlamlara sahiptir. Ancak ister “sosyalist”, isterse “komünist”, “marksist leninist komünist” ya da “devrimci” sıfatları taşıyor olsunlar “sol”, “ihtilalci sol”, her durumda mevcut düzeni yıkmayı, devrim yapmayı amaçlayan bir siyasal ve sınıfsal harekettir. Bu yüzden, mevcut düzenden alabileceği bir “icazet” hiçbir biçimde söz konusu olamaz.

Eğer bir sol parti “icazet” almışsa ya da “icazet” almışcasına bir faaliyet gösteriyorsa, bunun anlamı açıktır ki, mevcut düzenin varlığını sürdürmesi yönünde faaliyet gösteriyor ve gösterecektir. Bu da, düzen yanlısı bir “sol” parti oluşturulmasıdır, sol/devrimci mücadeleyi düzen sınırlarına hapsedmek, düzeni yıkmaya yönelik içeriğini ortadan kaldırmak, hedef saptırmak, özcesi karşı-devrimin hizmetine girilmesidir.

1 Mayıs öncesinde DİSK başkanı S. Çelebi aracılığıyla AKP’yle sürdürülen “kapalı kapılar ardındaki” görüşmeler, sözcüğün tam anlamıyla 1 Mayıs’ı ve işçi sınıfı hareketini AKP’nin “güdümlü” altına sokma girişimi olarak ortaya çıkmıştır.

“Konfederasyonların sözcüsü” sıfatı taşıyan S. Çelebi, ÖDP’den EMEP’e, SİP-TKP’sinden legal sol yayınlara, platformlara vs. kadar tüm “sol”un temsilcisi olarak gö-

rüşmeleri sürdürürken, 1 Mayıs’ı kendi siyasa çıkarları doğrultusunda kullanabilmek için AKP’den belli bir icazet almayı amaçlamıştır.

Pragmatist kafa yapısıyla, “amaca varmak için her yol mubahtır” makyavelizmiyle baştan sona sakatlanmış bir durumda olan “legal sol”un bu “tepeden” gelen icazet arayışı, ilk anda fazlaca yadırganmamıştır.

“Fırsatlardan yararlanma” anlamında “fırsatçılık/oportünistlik” ne kadar “mantıklı” görünüyorsa, “icazet” arayışı da o kadar mantıklı görünmüştür. Ama bu “mantık”ın dışta bıraktığı, **ilkelerdir, devrimci/sosyalist ilkelerdir**. Hiçbir ilkeye bağlı olmaksızın, sadece fırsatlardan yararlanmayı kendisine “ilke” olarak kabul eden “sol” siyasal hareketlerin “akıllı” olarak görülebildiği ve gösterildiği bir dönemde, devrimci/sosyalist ilkelerden söz etmek hiç de “akıllı” bir iş olarak görünmemektedir.

12 Eylül’den günümüze kadarki sol siyasal harekette göze çarpan en temel özellik, **ilkesizliktir**. Geçmişte TİP, TKP, TSİP, MİHİ Belli, PDA vb. “sosyalist” parti ve örgütlerin ilkesizlikleri oportünizmin açık görünümü olarak kabul edilirken, bugün “akıllı siyaset” olarak kabul edilebilmektedir.

SİP-TKP’sinden bir örnek verelim:

“Sınıf mücadelesinde sembolle-re yer vardır, sembolizme yoktur. Sınıf mücadelesinde inat ve direnmek çok önemlidir, inatçılık ve ayak diremek anlamsızdır. Sınıf mücadelesinde geçmiş değerler ileri taşır, geçmişe takılıp kalan siyasetten düşer.

Taksim 1 Mayıs’ının tarihinde bu uçların her ikisi de vardır.

Emekçi sınıfların merkezi sayılan ülkenin en büyük kenti, İstanbul’un en merkezi alanına işçi sınıfı tarafından 1 Mayıs adının verilmesi, emekçileri ileri taşıyacak değerli bir semboldür ve bu sembolün gündemden itilmemesi için inat etmeye değer...” (Aydemir Güler, “Sol” sanal gazete, 10 Nisan 2008)

SİP-TKP’si 1 Mayıs sonrasında ise şunları söylemektedir:

“İşçi sınıfı hareketi, bundan sonra ‘Taksim’le sığrama’ beklentisinin yerine, güç ve kararlılık biriktirerek ‘Taksim’e sığrama’ vizyonunu geçir-

melidir... O halde bu işin 'böyle' gitmesine izin vermemek gerekir. İzin verilmezse, Taksim'e sığınabilecek günler çok daha yakınlaşacaktır. Şimdi, umut da değil, bu gerçekçi ve çok şey vaat eden perspektife asılmanın zamanıdır." (Metin Çulhaoğlu, "Sol" sanal gazete, 3 Mayıs 2008)

İşte oportünizm böylesine açık bir tutarsızlık bütünüdür. 1 Mayıs öncesinde Taksim için "birleşik, kitlesel 1 Mayıs" sloganı atılırken, 1 Mayıs'ta yaşanan devlet terörü karşısında "gerçekçi perspektif" diyerek 1 Mayıs'ın başka alanlarda da kutlanabileceğinden söz edilmektedir.

Gerek 2007'nin 1 Mayıs'ı öncesinde, gerek bu yılın 1 Mayıs'ı öncesinde, tıpkı geçmişteki 1 Mayıs'larda olduğu gibi, devletin Taksim Meydanı'nda 1 Mayıs kutlamasına "icazet" vermeyeceği açıkken, en keskin, en devrimci, en sol görünebilmek uğruna "Haydi Taksim'e" sloganı atanlar kendileri değilmişcesine, şimdi "gerçekçi perspektif"lerden söz edebilmektedirler.

"Oportünizm bukalemun gibidir. Çeşitli kılıklara bürünerek sosyalist hareket içinde ortaya çıkar. Oportünizmin kılık kıyafetini o ülkenin ekonomik ve sosyal bünyesi, işçi sınıfının politik bilinç ve örgütlenme seviyesi, kısaca ülkenin içinde bulunduğu devrimci aşamanın niteliği belirler. Ancak her çeşit oportünizm proletaryanın devrimci potansiyeline inanmamaya dayanır. Genellikle sağ oportünizmin temelinde *korkaklık, azimsizlik, ve proletaryanın devrimci zaferine inanmamak* yatar. Bu yanlarını örtmek için o, en 'keskin' gözükmek zorundadır..."

Oportünizmde *ilke istikrarı* diye birşey yoktur. Düne kadar savunduğu ilkelerin niteliği kitlelerin gözünde açıklığa kavuşunca, o bu ilkeleri en ağır suçlamalarla karalar. Onun için tek şey önemlidir : 'Herşeye rağmen proletaryanın devrimci hareketini nasıl pasifize edebilirim?' Bu eyleminde Marksist ilkeler sadece basit birer araçlardır." (Mahir Çayan, *Yeni Oportünizmin Niteliği Üzerine*)

Ancak "icazet" anlayışı, "icazetli siyaset" oportünist bir siyaset olmakla birlikte, sadece oportünistlikle sınırlı değildir. "İcazetli si-

yaset", bir siyasal hareketin "danışıklı dövüş" (muvazaa) içinde, mücadele ediyor-muş görünümünü altında, bu siyasal hareket katılan kitleyi başka siyasal amaçların parçası haline getirmek, o amaçlara uygun olarak kullanmaktır. Bu nedenle, "icazet" anlayışının içinde, karşı tarafla, düşmanla **gizlice anlaşma** mantığı vardır. Bu nedenle "icazetli siyaset", düşmanla yapılmış gizli anlaşmaya dayanarak siyaset sahnesinde yer almaktır.

Hemen her zaman egemen sınıflar, kendi egemenliklerini koruyabilmek için, kendisine yönelik tepkileri pasifize etmeye ya da bu tepkileri kendisine zarar vermeyecek yönlerde sevk etmeye çalışır. Bunun en tipik yöntemi ise, solda kendi düzenine tehlike oluşturmayan "sol" siyasal örgütlenmelere izin vererek, kitlelerin düzene karşı tepkilerini bu siyasal örgütlenmeler aracılığıyla kontrol altında tutmaktır.

Tabi burada "akıllı solcular", egemen sınıfların bu politikasını bildiklerinden, kendilerini "zararsız ve tehlikesiz" solcular olarak sunarak "icazet" alırlar, bu yönde hareket ederek, kitlelerin kendilerine yöneltilmesiy-le bir güç olmayı düşlerler ve güç olduklarında da "icazetnâme"yi yırtacaklarını söylerler. Bu "kurnaz ve akıllı" solcular, devletle işbirliği yaparak, kendi dışlarındaki "tehlikeli" sol örgütlerin tasfiye edilmesini beklerler. Devrimci örgütlerin güçsüzleşmesini kendilerinin güçlenmesinin önkoşulu olarak gördükleri için, her fırsatta, devrimci örgütleri, silahlı devrimci mücadeleyi savunan örgütleri ve görüşleri "terörist, goşist, maceracı" vb. diyerek suçlarlar, "devrimci demokratlar" diye küçümserler, devletin siyasal zorunun bu örgütleri ezmek ve yok etmek için kullanılmasını isterler.

İster bilinçli, ister bilinçsiz olarak yürütülsün, her durumda "icazetli siyaset" **legalizmin** ayrılmaz bir özelliğidir.

Onların en büyük olumsuzluğu, egemen sınıflarla ve onun siyasal yöneticileriyle gizli anlaşma yapmalarından daha çok, mevcut düzeni topyekün yıkacak olan devrimin yasal sınırlar içinde gerçekleştirilebilir bir amaç olduğu düşüncesini yaygınlaştırmalarıdır. Onların "icazetli siyaset" yaptıkları kendi kitleleri tarafından şöyle ya da böyle görülebildiği halde, bilince yerleştirdikleri "yasallık", "yasal devrimcilik" kolayca üstesinden gelinemez bir ideolojik tahribata yol açmak-

tadır. Ülkemizin devrimci mücadele tarihinin de gösterdiği gibi, “icazetli sosyalistler”in saflarında yer alanlar, bir dönem sonrasında bunlarla bir yere varılamayacağını görmelerine rağmen, doğru devrimci çizgiye de yönelmemektedirler. “İcazetli siyaset”le kaybedilen sadece zaman değil, aynı zamanda güçtür de.

“İcazetli siyaset”e karşı mücadele, bir ta-

raftan icazetin gereğini yaparken onları suç üstü yakalamak, diğer yandan “yasal devrimcilik” anlayışını yıkmaktan geçer. Burada en temel unsur, devrimci ilkelere sahip olmayan, ilkelere bağlı kalmayan hiçbir devrim hareketi başarıya ulaşamaz, “devrim eksersiz” olmaktan öteye geçemez.

1 Mayıs'ta İcazet Arayışlarından Artakalanlar

2007 1 Mayıs'ının öngünlerinde solun her kesiminden sloganlar yükselmeye başlamıştı: Haydi Taksim'e!

Yıllardır 1 Mayıs'da Taksim Meydanı'na gitmek isteyenlerin polis zoruyla karşılandığı bir ülkede atılıyordu bu sloganlar.

Taksim "fethedilecek"ti!

Bütün legalistler, legal ve illegal sol yarınlara, sendikalar, konfederasyonlar, neo-liberal solcular hep bir ağızdan haykırıyorlardı, sanki bir yerlerden "söz" almışçasına: Haydi Taksim'e!

Ve bilindiği gibi, Taksim'in "fethi"nden ne kadar çok söz edilirse, ortalık o kadar sessizleşti. Bir çatışma, devletin "resmi kolluk güçleri"nin müdahalesi ve saldırısı beklentisi herkese yayılırken, çağrı sahipleri hiçbir şey olmayacakmışçasına çağrılarını yinelenemeyi sürdürdüler.

Gün geldi, insanlar sessizce ve kendi başlarına Taksim'e doğru ilerlediler.

Barikatlar, coplar, gaz bombaları karşıladı onları. 4-5 bin insan, yıllar sonra bir ilki gerçekleştirmek için barikatları zorladılar, coplara ve bombalara rağmen Taksim'e girmeye çalıştılar.

Çatışmalar saatlerce sürdü. 4-5 bin insan, kendilerine gönderilen "sms"lere rağmen Taksim sokaklarında çatıştılar.

Ve 1 Mayıs, Taksim meydanında 1-2 bin kişilik sendikacı topluluğunun "basın açıklamasıyla" sona erdirilirken, Taksim sokaklarında çatışan insanlar unutulup gitti.

Geriye "sol medya"nın "zafer" kazanıldığına ilişkin attığı manşetler ve birkaç bin kişilik sendikacı topluluğunun "basın açıklaması"nın uygun açıdan çekilmiş fotoğrafları

kalı.

Atılım, "İşte Taksim, İşte 1 Mayıs" manşeti altına şunları yazabildi:

"İşçi ve emekçiler, devlet terörüne rağmen '77 katliamının 30. yıldönümünde 1 Mayıs İşçi Bayramı'nı Taksim'de kutlamayı başardı. Tüm kutlamalara açık olan Taksim'i işçilere kapatmaya çalışan Vali Güler, rezil oldu. 1 Mayıs alanı Taksim, halk direnişiyle özgürleştirildi." (*Atılım*, 5 Mayıs 2007)

"Komünist"liği kendinden menkul SİP-TKP ise, "*Yurtsever Cephe*" pankartlarıyla çıktığı Taksim "zaferi"ni şöyle anlatıyordu:

"Bir dönüm noktası mı? Öyle görünüyor.

Acı yüklü. Faşist bir intikam duygusuyla karşı karşıya bırakılmış; ama sonuçta bir ışık parçası. Yolumuza pek de beklemediğimiz bir anda düştü; karanlığımızı yırttı. Gerçi şimdilik bunun farkında olmayanların sayısı, fark edenlerden çok daha fazla. Ancak karanlığımızı yırtıldı; bu, kesin.

Devrimci grupların ve Yurtsever Cephe'nin 1 Mayıs'taki Taksim ısrarı, neredeyse 30 yıldır aralıksız üzerimize yağan bu ağır karanlığı, egemen sınıfları da şaşırtacak bir güçle, yırtmış sayılmalıdır." (Yurdakul Er, "Sol" sanal gazete, 4 Mayıs 2007)

Ama "zafer" öylesine mutlaklaştırılmıştır ki, yazar hızını alamayıp "iç savaş ortamı"na girildiğini bile yazabilmişti:

"Fakat, karanlığın daha sık aralıklarla yırtıldığı, yüksek yoğunluklu bir **iç savaş ortamına**, ki buna 'nihai iç savaş ortamı' da denebilir, galiba

avuçlarımızda bazı umut parçalarıyla girdiğimiz anlamına geliyor. İyi.

... Taksim 1 Mayıs Alanı'na giren insanlar, inatlarıyla inanılmaz bir biçimde, karanlığı yırttılar. Şimdi her şey kökünden farklılaşmıştır." (Yurdakul Er, "Sol" sanal gazete, 4 Mayıs 2007) (abç)

Bu "zafer" ve "iç savaş" nidaları arasında gerçek unutulup gitti.

Ve bir yıl sonra, 2008'in 1 Mayıs öncesinde yeniden Taksim'in "fethi"nden söz edilmeye başlandı.

Geçen yıl "zafer" kazanıldığını söyleyenler, bu yıl yeniden "zafer" kazanmaktan, "fetih"ten söz etmeye devam ettiler.

Dün, dün de kalmıştı. Şimdi aynı şeyleri, sanki ilk kez söyleniyormuşçasına söylemek lazımdı.

Şimdi sıra AKP ile yapılan pazarlıklarla elde edilecek bir Taksim "icazeti"ne gelmişti.

Önce Çelebi, Abdullah Gül'le buluştu.

1 Mayıs'ın "tatil günü" ilan edilmesinde hemfikir oldukları açıklandı.

Ardından İçişleri Bakanının DİSK, KESK ve Türk-İş'le görüşme trafiği başladı.

DİSK ile Tayyip Erdoğan'ın "özel ikametgahı" arasında mekik dokuyan İçişleri Bakanının pazarlık maratonu sürerken, legalist solda "iyimserlik" rüzgarları esti. "AKP'nin 1 Mayıs'ın "tatil" olarak kutlanmasına onay vereceği, ancak Taksim'de kutlanmasına izin vermeyebileceği şeklinde değerlendirmeler yapıldı. Sosyal güvenlik yasası değişikliğinin ardından AKP'nin "emek cephesi"ne bir "iyi niyet" göstergesi olarak 1 Mayıs'ı tatil ilan etmeyi düşündüğü söylenir oldu.

ŞİP-TKP'sinin genel başkanı, "İşte şimdi, 2008'de, AKP iktidarının bu geleneksel rasyonaliteden başka hesaplarla taviz verme olasılığı ortaya çıkmıştır" derken, AKP'nin Türk-İş'i ele geçirmesinin ve Türk-İş'in de "sapsarı tarihsel misyonunu yerine getirebilmek için bile belli bir zemine ihtiyacı olması"ndan, "AKP'nin 2007'deki filmin tekrarını göğüsleyecek ve bütün solu, işçi sınıfını, halkın vicdanını karşısına alacak halinin olması"ndan söz ediyordu.

Yapılan pazarlıklar, açıktan açığa kapatma davasıyla "köşeye sıkışmış" AKP'nin "desteklenmesi" karşılığında 1 Mayıs'ı "tatil günü" ilan etmesi çerçevesinde gelişti.

Bu, legalist solun, tıpkı "liberal"ler gibi AKP'yle ittifak kurmasının pazarlığıydı. 1 Mayıs, bu ittifakın kurulmasının bir fırsatı olarak görülüyordu.

Böylece bütün oportünistler, legalistler, neo-liberal solcular, devrim kaçkınları mutlu ve umutluydular. "Köşeye sıkışmış" AKP'nin icazetiyle Taksim'i fethedeceklerini düşünmeye, bunun hayalini kurmaya başladılar. İcazetli 1 Mayıs'ta ne kadar çok "kitle"ye sahip olduklarını gösterecek fırsatı yakaladıklarını düşünüyorlardı.

"Pankart ve bayraklarımızı kitlelere hazırlamak, kitleyi alana taşıyacak otobüslerin bulunması çalışmalarına onları katmak gibi girişimlerin, hazırlık faaliyetine nasıl bir dinamizm, enerji ve coşku katabileceğini düşünün bir... Aynı şekilde, onlarca semtten ve fabrikadan, okuldan kitlelerin kendi talepleriyle 1 Mayıs kortejinde sıralandığını düşünün. Bunun yaratacağı görseiliği... Hayal edin; o anı şimdiden yaşayın..." (Atılım, 12 Nisan 2008.)

Yine de pazarlıklar bitmemiş, beklenen icazet verilmemişti. Devreye Adalet Bakanı Mehmet Ali Şahin girdi ve 19 Nisan günü pazarlık ve icazet masasında yerini aldı.

"Medya"ya yansıyan haberlere göre, "Şişli'deki DİSK Genel Merkezini ziyaret eden Şahin, burada DİSK Genel Başkanı Süleyman Çelebi, Türk Tabipleri Birliği Merkez Konseyi Başkanı Gencay Gürsoy, KESK Yönetim Kurulu Üyesi Sevgi Göyçe, İstanbul Barosu Başkan Yardımcısı Mehmet Durakoğlu ve Avukat Behiç Aşçı ile basına kapalı toplantı gerçekleştirdi."

Bir yanda 1 Mayıs icazeti üzerine pazarlıklar sürerken, öte yanda "hazırlıklar" olanca hız ve söylemiyle sürüyordu.

"1 Mayıs muharebesi" söylemi sahipleri kesin ve açık dille ifade ediyorlardı:

"1 Mayıs'ın kalbi bu yıl da Taksim'de çarpıyor. Taksim, daha şimdiden devrimle karşıdevrim arasındaki siyasi çarpışmanın merkez üssü haline geldi." (Atılım)

Pazarlıklar nasıl sürdürüldüyse sürdürüldü, nerede tıkandıysa tıkandı, nerede anlaşamadıysa anlaşamadılar (tümü kapalı kapılar ardında sürdürüldüğü için bilinmiyor*) ve "malumu ilan" edildi:

"Ayakların başları yönettiği bir yerde

kıyamet kopar.”

Ve 1 Mayıs 2008'ine gelindi.

Geçen yıl olduğu gibi, bu yıl da icazet arayışları, pazarlıkları çevresinde “Taksim'in fethi”nden söz edenler, “beş yüz bin emekçi Taksim'de olacak” diye ilan edenler, sabahın ilk ışıklarıyla birlikte durup sayılarını bile sayamadılar.

Polis terörü başladı.

İcazet alınmadığı bilindiğinden, “makul çoğunluk” ortalıkta görünmüyordu. “Beş yüz bin emekçi” ise, hiç ortaya çıkmadı. DİSK binasında konaklayıp, sendika başkanının ardına düşerek “Taksim'i feth” edeceklerine inanan küçük bir grupla yetinildi. Daha binanın önüne çıkar çıkmaz polis terörüyle yüz yüze geldiler ve yüzgeri edildiler.

Kimileri ise, geçen yıldan “şerbetli” olduklarından, “toplanma noktası”nı olabilecek en uzakta, olabilecek en az müdahale

yerinde belirlemişlerdi. Ne de olsa, “Örgütünüz belli, partiniz belli, adınız belli, yeriniz yurdunuz belli, bir anda, miğferli, kalkanlı, joplu, kasketli, silahlı ve gaz maskeli polisin saldırısına maruz kalıyorsunuz. Tartaklanıyorsunuz, çeşitli darbeler alıyorsunuz ve yaka paça sürüklenerek göz altına alınıyorsunuz. Bunları yaşayanların öğrenimleri daha anlamlı kalıcı ve derinden oluyor.” (R. Okçabol, “Sol” sanal gazete, 4 Mayıs 2007.)

Geriye kalanlar ise, SİP-TKP'sinin “akılsızlar” olarak adlandırdığı, “polisin kışkırtmalarına kapılanlar”dan ibaretti.**

Ve böylece 2007 1 Mayıs'ında “iç savaş ortamına” girmişken, Taksim “feth” edilmişken, “zafer” kazanılmışken, Taksim Meydanı “özgürleştirilmiş”ken, “polisin kışkırtmalarına kapılanlar” hala “akıllanmamışken”, 2008'in 1 Mayıs'ı da, Che'nin sözlerini bir kez daha anımsatarak “tarih oldu”.

“Dar kapsamlı seçim çekişmeleri; şurada burada seçimi kazananların başarıları; iki milletvekili, bir senatör, dört belediye başkanı, halkın üzerine ateş açılarak dağıtılan büyük çapta bir gösteri; bir öncekine göre bir iki oy farkıyla kaybedilen yeni bir seçim; kazanılan bir grev, kaybedilen on grev; bir adım ileri, on adım geri; belli bir kesimde zafer, bir diğerinde on kez bozgun... Sonra birdenbire oyunun kuralları değişir, herşeye yeniden başlamak gerekir...

Böylesine büyük hatalar işlenen ülkelerde, halk hiçbir değeri olmayan eylemler için son derece büyük fedakarlıklar pahasına her yıl alaylarını seferber eder. Bunlar düşman topçusunun ateşine maruz kalan geçici mevzilerdir.

Bu mevzilerin adı, parlamentodur, kanuniliktir, yasal ekonomik grevdir, ücret artışıdır, burjuva anayasasıdır, bir halk kahramanının serbest bırakılmasıdır... Ve işin en kötü tarafı şudur ki, bu mevzileri elde etmek için bile, burjuva devletin oyun kurallarını kabul etmek ve bu tehlikeli siyasal oyuna katılmak iznini alabilmek için de uslu ve akli başında insanlar olduğumuzu, hiçbir tehlike arz etmediğimizi; örneğin kışlalara ve trenlere saldırmak, köprüleri uçurmak, katilleri ve işkence uzmanlarını cezalandırmak, dağlara çıkıp ayaklanmak ya da yumruklarımızı sert ve kararlı bir biçimde kaldırarak, Amerika'ya son kurtuluş mücadelesinin kesin müjdesini vermek gibi tehlikeli işlerle bir alış-verişimizin olmadığını ispat etmek lazımdır.”

(Ernesto Che Guevara, *Latin-Amerika Devriminin Taktik ve Stratejisi*.)

* 8 Mayıs günü “Devrimci 1 Mayıs Platformu” adına yapılan açıklamada şöyle deniliyordu:

“Başbakan'la ve İçişleri Bakanı'yla yaptıkları görüşmeleri bizlere aktarmamışlar, geniş toplantılarda tartışılanlarla bu görüşmelerde konuşulanlar arasındaki derin siyasi uçurum son gün günyüzüne çıkmıştır. Neden gerçekler söylenmemiş, 60'a yakın kurum bir şekilde 'idare edilmeye' çalışılmıştır. Bu muhasebe ağırdır.”

** SİP-TKP'sinin sanal gazetesinin sanal olmayan yazarı geçen yılki çatışmalarda kendi “örgütlü, kararlı ve genç olsalar da toplumun en aydın, en duyarlı kesimleri”nin televizyonlarda yer almamasına sinirlererek şunları yazıyordu: “Polis ... çeşitli gençlik gruplarını tahrik edecek taktikler kullanıyor. Trafikğin yürü-

memesi nedeniyle, Barbaros yokuşundan Beşiktaş'a giderlerken otobüsten inen 15-20 genç, ellerinde kendi filamaları sessiz sedasız yürüyorlar; bir bakıyorsunuz polis (nereden çıktıysa, bir yerden çıkmalarına gerek yok o kadar çoklar ki) ortaya çıkıyor. Ellerinde ki kalkanlarla, yürüyen grubun önünde barikat kuruyor. Onlara geçit vermiyor; onları tahrik edip polisi taşlatma becerisini gösteriyor. Sonra da, hışımla onların üzerine saldırıyor. Akşam da, yandaş TV'ler gündeme giriyor: Polisin, örgütlü, kararlı ve genç olsalar da toplumun en aydın en duyarlı kesimlerine saldırısını pek göstermiyor; polisin kışkırtmalarına kapılanların görüntülerini veriyor.” (4 Mayıs 2007, “Sol” sanal gazete)

Ayaklar Baş Olursa Kıyamet Kopar [İslamiyette Kıyamet Alametleri]

1 Mayıs öncesinde DİSK, KESK ve Türk-İş’le sürdürülen pazarlıklarda bir sonuca ulaşılmaması üzerine “öfke bir hitabet sanatıdır” a inanmış Tayyip Erdoğan gürledi: *“Ayakların başları yönettiği bir yerde kıyamet kopar!”*

Artık herkesin dilinde “ayaklar baş olunca kıyamet kopar” haline gelen bu sözlerle “ilk tepki”, 1 Mayıs pazarlıklarının başını çeken Süleyman Çelebi’den geldi:

“Bu cümleler aslında hükümetin sınıfsal tavır alışının açık seçik ilanıdır. Demokrasi-den, halktan, emekten yana herhangi bir arzularının olmadığını alenen beyanıdır. Siyasi iktidar emek karşıtı yüzünü bir kez daha ortaya koydu... 1 Mayıs’ı Taksim’de kutlayacağız, bu sözlerin hesabını o meydanda soracağız”

Aradan günler geçti, 1 Mayıs gününe gelindi. Taksim çevresinde estirilen polis terörü yüzünden Taksim “fethedilemedi”, Süleyman Çelebi de “bu sözlerin hesabını o meydanda” sormadı. Böylece 2008 1 Mayıs’ından geriye, polis terörü ve Tayyip Erdoğan’ın “ayakların başları yönettiği bir yerde kıyamet kopar” sözü kaldı.

Süleyman Çelebi’nin “ilk tepki”sinde ifade ettiği “bu cümle aslında hükümetin sınıfsal tavır alışını açık seçik ilanıdır” saptaması, neredeyse tüm solda ve sol “medya”da genel kabul gören bir karşı-duruş gerekçesi oldu.

Oysa zaman zaman ayetlerle konuşan Tayyip Erdoğan’ın sözleri, açık ve seçik bir biçimde, islamiyet özlü bir sözden başka bir şey değildir.

İster “ılımlı islam”, ister “radikal islam”

olsun, “inananların” inandıkları “kıyamet” dünyanın ve yaşamın sonudur. Bu konudaki tüm “iman”ın dayanağı ise Cibril (Cebrail) hadisidir.

Hadiste, Allahın Hz. Muhammed’le iletişimini sürdürdüğüne inanılan Cebrail’in insan vücudunda katıldığı bir toplantıda Hz. Muhammed’e sorduğu sorular ve yanıtları rivayet edilir.

“Cebrail, ‘Ey Allahın resulü kıyamet ne zamandır?’ dedi.

‘Soru sorulan, sorandan daha bilgili değildir. Ama ben sana onun alametlerini söyleyeyim: Cârîyenin kendi sahibesini doğurduğu, çıplak yalın ayak takımının insanlara baş oldukları, davar çobanlarının yüksek bina yapmakta birbiriyle yarış ettikleri zaman bunlar onun alametlerindendir. Kıyamet Allah’tan başka kimsenin bilmediği beşten biridir’ buyurdu, sonra resullah şunu okudu:

‘Kıyamet vakti hakkındaki bilgi, ancak Allah katındadır. Yağmur O yağdırır, rahimlerde olanı O bilir Hiç kimse yarın ne olacağını bilemez. Yine hiç kimse nerede öleceğini bilemez. Şüphesiz Allah, herşeyi bilendir, her şeyden haberdardır.’”

Bu rivayet (hadis), “ayaklar baş olunca” kıyametin kopacağını Hz. Muhammed’e atfen açık biçimde ortaya koymaktadır.

Diğer yandan “Bir ülkede ayaklar baş olursa, başlar ayaklar altında kahrrolur” sözleri de Hz Ali’ye atfedilerek alevi çevrelerinde yaygın bir biçimde kullanılmaktadır.

Rivayeti aktarana göre değişik biçimler-

de ifade edilen “ayaklar baş olunca kıyamet kopar” sözü, yalın biçimde “çıplak, yalın ayak”, yani 1789 Fransız Devrimi’nin diliyle söylersek “*sans-cloutte*”lardır, Paris Komünü’nün “*balıncıplak*” proletaryasıdır.

Ancak bunda şaşırtıcı ya da ilahi bir yan yoktur.

MS 600 yıllarında Arap yarımadasında hüküm süren köleci toplum yapısı içinde ortaya çıkan İslamiyet, açık biçimde köle sahiplerinin farklı kesimlerinin çıkarlarının temsilcisi olmuştur. En önemli kıyamet belirtilerinden biri olarak sayılan “Câriyenin kendi sahibesini doğurduğu” ifadesi de, İslamiyet açısından “cariye” sisteminin, yani kölelerin ev hizmetlerinde kullanılmasının meşru olduğudur. Doğal olarak herkesin yerinin, konumunun değiştiği, yani ayakların baş olduğu koşullarda, İslamiyetin meşruiyet verdiği kölecilik sisteminin de sonu gelmiş olacaktır. Bu, köle sahipleri için kıyamet demektir.

Tayyip Erdoğan’ın, “inananlar”ın ve “islamiyeti hakkıyla yaşamak isteyen”lerin temsilcisi olarak, islamiyetin kıyamet belirtilerini bilmemesi düşünülemez. Bu yüzden, 1 Mayıs öncesinde “*Ayakların başları yönettiği bir yerde kıyamet kopar!*” dediğinde, hitap ettiği kitle “inananlar”dır. Onun ve “inananlar”ın, ayak takımıyla bir alışverişleri olmaz. Ayak takımı, her durumda onların hizmetkarıdır. Kapitalizm koşullarında bu hizmetkarlar, ücretli köleler, yani işçi sınıfıdır.

Tayyip Erdoğan’ın “ayakların başları yö-

netmesi”, Süleyman Çelebi’nin söylediği gibi **hükümetin** sınıfsal tavrı değil, “inananların”, **islamiyetin** sınıfsal tavrıdır.

“Ayakların başları yönettiği bir yerde kıyamet kopar” sözünü Tayyip Erdoğan ve hükümetinin sınıfsal tavrı olarak algılamak, bunun dinsel kökeninin, dinden gelen meşruiyetinin ve din temelinde her sınıftan “inananlar”ı işçi sınıfına karşı bir güç olarak çıkarma amacının görmezlikten gelinmesi demektir.

Açıktır ki, din, islam dini, ülkemizde, faşist milisler gibi, devrimci mücadeleye karşı bir güç oluşturma bir aracıdır. Dün ve bugün faşist milisler karşı-devrimci bir güç olarak nasıl var edilmişse, aynı şekilde islamcılar, şeriatçılar da karşı-devrimci güç olarak varedilmektedirler.

Tayyip Erdoğan ve AKP, dinsel temele dayanan karşı-devrimci bir gücün gerçekliğidir. Bu nedenle, Tayyip Erdoğan’ın sözlerinde ifadesini bulan sınıfsal tavır, aynı zamanda dinsel bir tutumdur. Bu yüzden işçi sınıfının devrimci mücadelesinin karşısındaki bu karşı-devrimci güce karşı mücadele, hem sınıfsal, hem de dinsel dogmalara karşı mücadeledir, yani laiklik mücadelesidir.

Paris Komünü’nde açıkça ortaya konulduğu gibi, proletaryanın sınıf mücadelesi, her zaman ve her yerde laiklik mücadelesinden ayrılmaz.*

Bu da, 1 Mayıs öncesindeki icazet arayışlarının açığa çıkardığı bir başka gerçektir.

* Marks, Paris Komünü’nün laiklik konusunda aldığı kararları şöyle yazar:

“Ertesi gün (2 Nisan 1871), kilise ile devletin ayrılması ve din işleri bütçesinin kaldırılması, bütün kilise mallarının ulusal mülkiyete dönüştürülmesi kararlaştırıldı; sonuç olarak, bütün dinsel simge, dua ve dogmaların, kısacası ‘herkesin bireysel vicdanı ile ilgili her şeyin’ okullardan uzaklaştırılması buyruldu.” (Karl Marks, *Fransa’da İç Savaş*, Seçme Yapıtlar II, s. 219.)

Faşist Saldırıları Üzerine Eski Demagojiler

12 Eylül Öncesine Dönmek ya da Sağ-Sol Çatışması

Son aylarda “türban krizi”yle üniversite-lerde beklenen “gerginlik” ve “çatışma” ortamı her ne kadar beklentileri karşılamamışsa da, MHP’li faşist milislerin üniversitelerdeki saldırıları sürüp gitmiştir.

Üniversitelerdeki faşist saldırılar karşısında yapılan haberlere bakıldığında, “sağ-sol çatışması”ndan söz edildiği; yorumlara bakıldığında ise, en sık göze çarpan sözün “eski günlere dönmek”, yani “12 Eylül öncesine dönmek” olduğu görülür.

Liberalinden neo-liberaline, demokratından solcusuna hemen hemen tüm “medya kalemşörleri” ve “fikir adamları” 12 Eylül öncesindeki günlere dönmemekte hemfikirlerdir. Onlara göre, 12 Eylül öncesi, “puslu, karanlık, kanlı ve acılarla dolu” bir dönemdir; sağ-sol çatışmasının ülkenin her yanına yayıldığı, “kardeş” kavgasının “provokatörler” aracılığıyla kanlı bir hesaplaşmaya itildiği, günde 30-40 kişinin öldürüldüğü bir dönemdir.

Turgut Özal’ın yükselen toplumsal muhalefeti sindirmek için sıkça dile getirdiği “12 Eylül öncesine dönmek isteniyor” sözü, tümüyle kanlı günlere geri dönmek olarak zihinlere yerleşmiştir.

Toplumsal muhalefetin biraz silkinmeye başladığı her dönemde aynı sözler yinelenirdi durdu.

Aradan 28 yıl geçti.

Yine aynı sözler, aynı biçimde edilmeye başlandı.

Deniliyor ki, insanlar artık 12 Eylül öncesine dönmek istemiyorlar; şiddet istemiyorlar, kan ve gözyaşı istemiyorlar.

Deniliyor ki, “orta sınıflar”, artık rahat,

huzur, istikrar istiyorlar.

Kimine göre “makul çoğunluk”, kimine göre nüfusun %99,9’u, yani “marjinal ve terörist” kesimler hariç herkes aynı şeyi istiyor!

Böylece toplumun herhangi bir kesiminde ortaya çıkan her siyasal gerginlik, bu gerginliğe bağlı çatışma olasılığı ve çatışma durumları “Sonra 12 Eylül öncesine döneriz ha!” tehditleriyle yüzyüze getirildi.

Akdeniz Üniversitesi’nde 6 Nisan günü meydana gelen “olaylar”da MHP’li faşist milislerin silahlı oluşları ve silah kullanması bir kez daha “12 Eylül öncesi” edebiyatını hortlattı.

Hortlatılan sadece “12 Eylül öncesi” hayaleti değil, aynı zamanda “sağ-sol çatışması” hayaleti oldu.

“Medya” yazarlarının ve habercilerinin sürekli ortalıkta dolaştırarak insanları korkuttukları bu iki hayalet, “sol medya”da da sürekli bir hayalet olarak ortalıkta dolaşmaya başladı. Kimileri için “hayırla anılan” bir hayalet olarak, kimileri için “şerle anılan” bir hayalet olarak. “İslami” söylemle, “hayır da, şer de allah’tan” geldiği için, nasıl anılırsa anılsın, her durumda “medya”nın hayaletlerle insanları korkutmasının bir başka açılımı olmaktan öteye geçmedi.

Korkunun ecele faydası yoktur!

İster “İslamcı” faşistler (BBP ve Alperen Ocakları), ister “türkçü” faşistler (MHP ve Ülkü Ocakları) olsun, tüm faşistler, her zaman üniversitelerde, özel olarak da yurtlarda kendi egemenliklerini sağlamak ve pekiştirmek yönünde hareket etmişlerdir. Bu faşist egemenlik karşısında “okullu” öğren-

cilerin sessizliği, boyuneğmişliği, “bana ne”-ciliği, özellikle Anadolu üniversitelerinde faşist ve şeriatçıların tam bir egemenlik kurmasını sağlamıştır.

Anadolu üniversitelerindeki faşist ve şeriatçı egemenlik, “mega kent”lerin sınırlarına doğru ilerledikçe çatışma dinamikleri giderek artmaya başlamıştır. Akdeniz ve Ulu-dağ üniversitelerindeki son olaylar, geçen yılın Gazi Üniversitesi’ndeki olaylardan sonra en yoğun çatışmalara sahne olmuştur.

Daha düne kadar faşist milis saldırılar karşısında “husule ve suhule”ten söz eden, “oyuna gelmeyelim” diye itidal tavsiye eden ve faşist milislere karşı her türlü aktif mücadeleyi “provokasyon” olarak gören legalist-sol, ortaya silahın çıkmasıyla birlikte birden “dayanışma”dan söz etmeye başlamıştır.

Evet, 12 Eylül öncesinde bir iç savaş ortamı vardı.

Evet, 12 Eylül öncesinde, özellikle 1979-80 yıllarında günde 30-40 kişi yaşamını yitiriyordu.

Evet, 12 Eylül öncesinde “sağ-sol çatışması” denilen çatışmalar ülkenin her yanına yayılmıştı.

Ama, 12 Eylül öncesinde, gelişen ve yükselen bir devrimci mücadele ve bu mücadeleyi engellemek için halk kitlelerine saldıran, otobüsleri, kahveleri kurşunlayan, üniversite öğrencilerinin üzerine el bombası atan, Maraş katliamını yapan faşist milis saldırılar vardı.

Her devrim, şiddetli ve şiddeti giderek artan, örgütlü ve birleşik bir karşı-devrim cephesi doğurarak ilerler.

Bu tarihin diyalektikidir.

1965’den itibaren gelişen ve yükselen devrimci mücadele, tarihin diyalektiğine uygun olarak örgütlü ve birleşik bir karşı-devrimci saldırıyla yüzyüze gelmiştir.

12 Mart askeri müdahalesi, I. ve II. MC ve nihayetinde 12 Eylül askeri darbesi bu karşı-devrimci cephenin devrimci mücadeleyle hesaplaşmasının dönüm noktaları olmuştur.

“12 Eylül öncesine dönmek”, eğer devrimci mücadeleye karşı, karşı-devrimin kanlı saldırısı demekse, herşeyden önce bililmesi gerekir ki böyle bir kanlı saldırganlık ancak devrim mücadelesinin gelişmesi koşullarında ortaya çıkar. Bu nedenle, 12 Eylül öncesine dönmek, gelişen ve yükselen devrim mücadelesi günlerine geri dönmek-

tir.

Eğer 12 Eylül öncesinde dönmek, gelişen ve yükselen devrim mücadelesi günlerine geri dönmek ise, 12 Eylül öncesine dönmekten korkanlar sadece devrimden korkanlardır.

Mevcut sömürü düzenini koruma ve kollamayı kendileri için bir yaşam sorunu olarak görenlerin kendilerini “sağcı” olarak tanımladıkları, düzeni değiştirmek isteyenlerin “solcu” olarak bilindiği bir ülkede “sağ-sol çatışması” da açıktır ki, karşı-devrim ile devrimin çatışmasından başka bir şey değildir.

İster 12 Eylül öncesine dönüleceği korkusu yaratmak, ister siyasetten uzak, apolitik kitleyi tarafsızlaştırmak amacıyla “sağ-sol çatışması”ndan söz etmek, sıradan bir demagojidir.

Demagojidir, çünkü insanların “içgüdü”lerine, önyargılarına, bilinçsizliklerine hitap eder. Onların korkularını harekete geçirir.

12 Eylül’ün üzerinden yaklaşık 28 yıl geçmişken, 28 yılda apolitik yeni bir kuşak ortaya çıkartılmışken, hala 12 Eylül öncesine dönme tehditleri savurmak, hala “sağ-sol çatışması”ndan söz etmek, açıktır ki apolitik yeni kuşağı korkutmanın ötesinde, 12 Eylül öncesinin “devrimci gençler”ini (bugünün “eskimiş” solcularını) korkutmak içindir.

Bugün şeriat tehlikesi her zamankinden çok daha büyükken, şeriat tehlikesi karşısında kurtarıcı tek güç olarak “ordu”, Türk Silahlı Kuvvetleri görülür ve gösterilirken, şeriatçılığın kanlı iktidarının ancak silahlı bir güçle durdurulabileceği inancı yayılmışken, devrimci mücadelenin **silahlı bir mücadele** olmasından duyulan korku anlaşılabilir bir şey değildir.

Geniş halk kitleleri, özellikle 12 Eylül sonrası kuşağı her türlü “medya” propagandalarıyla, demagojilerle aldatılmıştır.

Devrimciler hiçbir zaman **ilk** silaha sarılan taraf olmamıştır.

Marksizm-Leninizmin ustalarından Engels’in ünlü sözüyle “ilk ateşi siz açınız mös-yö burjuvazi” diyen devrimciler, her durumda burjuvazinin silahlı karşı-devrime silahlı yanıt vermenin tarihsel zorunluluk ve tarihsel bir meşruiyet olduğunu söylemişlerdir.

Eğer mevcut düzenin topyekün değiştirilmesinden, yani devrimden söz ediyorsanız, bu düzenin egemen sınıflarının kendi

egemenliklerini, kendi düzenlerini, kendi zenginliklerini, kendi sömürü sistemlerini kendiliğinden bırakmayacağını da biliyordunuz demektir.

Ne kadar “demokrasi”den söz edilirse edilsin, istenildiği kadar “demokratik örgütlenme” denilsin, her durumda düzeni gerçekten değiştirmeye yönelik her hareketin düzen tarafından “tehdit” olarak görüleceği ve görüldüğü bilinen gerçektir.

Ve düzeni “tehdit” eden herşey, eğer bilinen pasifikasyon yöntemleriyle ortadan kaldırılamıyorsa, mutlaka askeri zor kullanılarak bertaraf edilir.

Bu tarihsel bir gerçektir.

Karşı tarafın, karşı-devrimin, emperyalizm ve oligarşinin, kendi düzenlerini sürdürmek için silaha başvuracakları ne kadar tarihsel bir gerçek ise, bu gerçek karşısında hazırlanmak ve örgütlenmek de devrimcilerin tarihsel sorumluluğudur.

“Banışıl ve hümanist” düşüncelerle, oligarşinin belirlediği sınırlar içinde “demokratik hak ve özgürlükler mücadelesi” vermekle geçen uzun yıllar, 28 yıl, insanların bilincini, tarih bilincini yok etmiştir. İnsanlar ne denli devrimden söz ederlerse etsinler, her durumda bunun “banışıl” olacağına, en azından belli bir aşamaya kadar “banışıl” gelişeceğine inandırılmışlardır.

İşte böylesi bir “inandırma” ve “inanç” içinde üniversitelerde meydana gelen faşist saldırılar “adi zabıta vakası” haline getirilmekte, “yerel” olay olarak sunulmaktadır. Böylece ülke çapında faşist saldırılara karşı birleşik ve örgütlü bir mücadelenin önü keşilmeye çalışılmaktadır.

Bugün faşist saldırıların amacı, üniversitelerde kesin ve mutlak bir egemenlik kurmaktır.

AKP şeriatçılığı karşısında üniversitelerdeki faşist-milliyetçi egemenliğin önemli bir pazarlık kozu olacağı açıktır.

Devrimciler, ilericiler, yurtseverler ve demokratlar, bugün şeriat düzeni tehlikesiyle yüzyüze oldukları gibi, faşist-milliyetçilerin iktidar paylaşımı hesaplarıyla yürüttükleri saldırılarla da yüzyüzedir.

Her iki kesimin ortak düşmanı ise, devrimciler, ilericiler, yurtseverler ve demokratlardır.

Her iki kesimin ortak paydası ise, kendi amaçlarına ulaşmalarını engelleyen herşey-

ye karşı zor kullanmaktır.

Bütün bunların arkasında, düzenin gerçek sahipleri, emperyalizm ve onun yerli işbirlikçileri vardır. Onlar da, kendi resmi silahlı güçlerini harekete geçirmeden, bu şeriatçı ve faşist güçlerle kendi düzenini korumak peşindedirler. Ve bilinmelidir ki, kendi düzenlerini korumak için şeriatçı ve faşist güçlerin etkisiz kaldıkları her yerde ve zamanda devletin resmi silahlı güçleri harekete geçirilecektir. 12 Eylül’de olduğu gibi.

Bugünden bu gerçekleri görmezlikten gelerek “o günlere” hazırlıklarını yapmayanların, günü geldiğinde devletin silahlı güçleri karşısında da, şeriatçı ve faşist güçler karşısında da teslim olmaktan başka çareleri kalmayacaktır.

Şeriatçılığa ve faşizme karşı mücadele, basit ve yalın bir “anti-faşist” ve “laik” bir cephe kurmakla, düzenin yasallığı içinde örgütlenmekle yürütülemez.

Bu mücadelenin temelinde devrimci mücadele, devrim mücadelesi ve devrimci örgütlülük olmak zorundadır. Bu olmadığı sürece, düzenin yasallığı içinde yapılacak her örgütlenme, devletin resmi güçleri tarafından kolayca etkisizleştirilecektir.

Hiç kimse kendisini 12 Eylül öncesinin anti-faşist mücadelesinin yalan-yanlış hikayeleri ile avutmamalıdır.

Eğer 12 Eylül öncesinde faşist milislere karşı mücadele etkin bir biçimde yürütülebilmişse, bunun temelinde silahlı devrimci mücadelenin yattığı bilinmek zorundadır.

Silahlı devrimci mücadele olmaksızın şeriatçılığa karşı “laiklik” savunulamaz.

Silahlı devrimci mücadele olmaksızın anti-faşist mücadele verilemez.

Devrimin “kanlı” olacağından söz ederek “banışıl”lıktan söz edenlerin, karşı-devrimin kan dökücülüğünden korkarak silahlı devrimci mücadeleden uzak duranların, emperyalizmin ve oligarşinin resmi ve milis güçlerinin şiddeti karşısında boyuneğmekten, onursuz bir yaşam sürdürmekten başka seçenekleri yoktur.

Faşist milis saldırılara karşı mücadele, devrim mücadelesinin bir parçasıdır. Devrimci örgütlenme olmaksızın, faşist milis saldırılara karşı geliştirilecek her türlü mücadele mevcut düzenin yasallığı içinde sıkışıp kalacaktır.

40. Yılında 68 Mayıs'ı

Ülkemizde son on yıldır bir tanımlama-
dır gidiyor: “68’liler”.

Neredeye, 1960-70 döneminde devrimci
mücadeleye biraz “bulaşmış” olan herkes
kendisini “68’li” olarak tanıtmaktadır. Bu öy-
lesine yaygınlık kazanmıştır ki, öğrenci ha-
reketinin her ivme kazanışında, bu “68’liler”,
“kendi deneyimleri”ni yeni kuşaklara aktar-
mak için ortaya çıkar, “68’lilerden yeni ku-
şağa” diye başlayan yazılar kaleme alınır,
bunları “78’lilerin 68’lilere yanıtı”, “yeni ku-
şağın 68’lilere saygısı” başlıklı yazılar takip
eder.

Ve tarihler 1998’i gösterdiğinde, aynı tür-
den “68’liler”, 30. yıl kutlamaları yaparak,

kendilerini tanımladıkları “68”i, kendi tanım-
ladıkları gibi sunmayı sürdürmüşlerdir. Her-
kes, bu sıfatı öylesine benimsemiştir ki, dev-
rim mücadelesinin bir dönemi neredeyse
“68’liler”in dönemi olarak kabul edilmeye
başlanmıştır.

Ve tarihler 2008’i gösterdiğinde ise, yine
aynı söylemler, aynı yazılar, aynı görüntüler
“medya”da boy göstermeye başladı.

“Nane ruhu” ile “68 ruhu” arasında hiç-
bir ilişki olmamasına rağmen, “ruhlar” ale-
minden çıkıp gelen hayaletler herşeye “na-
ne” olmaktan geri durmadılar.

“68’lilik”, “68’li” ya da “68 kuşağı” öyle-
sine bir yaygınlık ve saygınlık kazanmıştır ki,

yaşı yaşına uyan herkes, kendi çocuklarına “bir zamanlar kartal” olduklarını gösterebilmek için “68’li” olduğu masalını anlatarak “kahramanlar çağı” insanı olduğunu göstermeye hizmet eder olmuştur.

Solda yer alanların “68’li” öyküleri ya da masalları bir tarafa, yaşı yaşına uyan müzmin ve iflah olmaz sağcılar, faşistler, şeriatçılar da kendilerini “68’li” olarak göstermekten büyük mutluluk duyar hale gelmişlerdir.

Oysa ki, ülkemiz devrim mücadelesinin ve politik tarihinin yakın geçmişi hakkında az çok bilgisi olanlar, tarihsel gerçeklerin hiç de böyle olmadığını bilecek durumdadır. 1971 sonrasının sözcükleriyle ifade edersek, “47’liler”, 1990’lara gelindiğinde kendilerini “68’liler” olarak sunarken, gerek ülkemiz devrim tarihini, gerekse dünya devrim tarihinde 1968 olaylarını bilinçli olarak çarpıtmışlardır.

Evet, bu dünya tarihinde bir “68” olayı vardır ve herkesin kolayca öğrenebileceği gibi, bu olay 1968 yılının Mayıs ayında Fransa’da patlak veren öğrenci ve işçi eylemleriyle ortaya çıkan bir kitlesel harekettir. Fransa’da “Mayıs 68” olayları, gelişimi ve ortaya çıkardığı sonuçlarıyla belli bir döneme damgasını vurmuştur. Doğal olarak bu olayın içinde yer alanlar, o tarihten itibaren “68’liler” olarak tanımlanmıştır.

Nedir Mayıs 68 olayları?

Dışsal bir bilgi ile, Mayıs 68’de Fransa’da ortaya çıkan kitlesel eylemler, bir öğrenci eylemi olarak anımsanmaktadır. Şüphesiz gelişen olayların içinde öğrenci hareketi özel bir yere sahip olmuştur, ancak Mayıs 68 olaylarına damgasını vuran, Fransız işçi sınıfı olmuştur.

Olayların başlangıcı Şubat ayına dayanır.

Ocak 1968’de Vietnam Kurtuluş Cephesi’nin Amerikan birliklerine ve yerli işbirlikçi orduya karşı tarihin en kapsamlı ve yaygın askeri saldırısını (Tet saldırısı) başlatmalarıyla birlikte Vietnam tüm dünyanın dikkatlerinin toplandığı yer olmuştur.

Che Guevara’nın katledilmesinden kısa süre önce Tricontinental’e gönderdiği ünlü “...iki, üç daha fazla Vietnam” mesajında Vietnamlı devrimcilerin “trajik yalnızlıklarına” dikkati çekiş, Vietnam kurtuluş savaşının emperyalizme karşı dünya çapındaki savaşın en önemli alanı olduğuna ilişkin vurgusunun henüz belleklerde tazeliğini koruduğu bir dönemde başlayan Tet saldırısı, Fransa’da Mayıs 68’in fitilini ateşlemiştir.

Şubat ayından itibaren Vietnam’la dayanışma ve Amerikan emperyalizmini protesto eylemleriyle hareketlenmiş olan üniversiteler, de Gaulle’nin “üniversite reformu” adı altında yapmaya kalkıştığı kapitalistlerin gereksinmelerine uygun üniversite yaratma girişimi karşısında topyekün eylemlere başlamışlardır.

29 Mart 68’de Fransa’daki tüm üniversitelerde boykotlar ilan edilmiş ve üniversiteler öğrenciler tarafından işgal edilmiştir.

Tüm Nisan ayı boyunca süren boykot ve işgallerde, Vietnam’la dayanışma temelindeki siyasal talepler ile akademik-demokratik talepler birlikte dile getirilmiştir.

3 Mayıs günü, Nanterre Üniversitesi rektörünün okulu kapatmaya karar vermesiyle birlikte, tüm üniversitelerde polisle çatışmalar başlarken, Sorbonne Üniversitesi’ndeki çatışmalar sokaklara yansımış, Quartier Latin mahallesi boyunca sürmüştür. Bu çatışmalarda 20’si ağır yüz kişi yaralanmış, 596 kişi gözaltına alınmıştır. Aynı gün “solcu” öğrencilerin derneği UNEF “kimliği bilinmeyen kişiler” tarafından yakılmıştır.

13 Mayıs 68’e gelindiğinde, Fransız işçi sınıfı sahneye çıkmaya başladı.

CGT ve CFDT sendikalarına bağlı işçiler öğrencilere yönelik polis saldırılarını protes-

to etmek ve öğrencileri desteklediklerini göstermek amacıyla bir milyon kişilik bir yürüyüş gerçekleştirdiler. Bu gelişme karşısında hükümet polisin üniversitelerden çekileceğini açıkladı. Ancak artık kitle hareketinin amaçları ve bileşimi değişmişti. Dolayısıyla hükümetin bu açıklaması hiçbir etki yaratmadı.

13 Mayıs 68'de Nantes'de Sud Aviation işçileri greve başladı, fabrikayı işgal ettiler ve fabrika yöneticilerini bürolarına hapsedtiler.

14 Mayıs 68'de, Nantes'de Bouguenais işçileri fabrika kapılarına kaynak yaparak yöneticileri içeriye hapsedtiler.

15 Mayıs 68'de, Cleon'daki Renault işçileri aynı biçimde greve başladı ve fabrikaya kırmızı bayrak çekildi.

18 Mayıs 68'e gelindiğinde greve katılan işçilerin sayısı 2 milyona ulaşıyor. Bu sayı 20 Mayıs'da 4 milyon ve 22 Mayıs'da 8 milyona ulaşır.

Böylece Mayıs 68 olayları, öğrenci hareketinin üniversite işgalleri ve polisle çatışmalarıyla başlamış ve işçi sınıfının genel grevi haline dönüşmüştür.

Genel grevin yaygın bir biçimde sürdüldüğünü gören cumhurbaşkanı General de Gaulle, 29 Mayıs gecesi "ortadan kaybolur". Almanya'nın Baden Baden kentinde üslanmış olan Fransız birliklerine sığınan de Gaulle, Paris Komünü günlerindeki gibi yabancı askeri güçlerin desteğinde "lejyoner" Fransız birlikleriyle Paris'i işgal etme planı hazırlar.

İşte 68'i 68 yapan, aradan geçen kırk yılla rağmen unutulmamasını sağlayan da, işçi sınıfının genel grevi karşısında De Gaulle'nin ülkeyi terk etmesi ve Almanya'daki Fransız birliklerine sığınmasıdır.

29-30 Mayıs günü, Fransa'da sözcüğün tam anlamıyla iktidar boşluğu ortaya çıkmıştır. Ancak iktidarı almaya cesaret edecek bir devrimci öncü ortaya çıkmamış, Fransız Komünist Partisi bu iktidar boşluğu karşısında uzlaşmacı bir tutum takınmıştır.

Ve 30 Mayıs akşamı General de Gaulle Paris'e geri dönmüş, bir milyon kişilik bir Champs-Élysées yürüyüşü ile yeniden iktidara gelmiştir.

Mayıs 68 olaylarıyla, Fransız burjuvazisini olduğu kadar tüm Avrupa'nın burjuvalarını kendi düzenlerinin sonunun geldiği korkusu kaplamıştır.

Mayıs 68 olaylarının tarihsel önemi ise, II. yeniden paylaşım savaşı sonrası Avrupasında ilk kez bir **devrim durumunun** ortaya çıkmasıdır.

Lenin'in "*Devrimin temel yasası*" olarak tanımladığı, "devrim olabilmesi için sömürülen ve ezilen yığınların, eskiden olduğu gibi yaşamamanın olanaksız olduğu bilincine varmaları ve değişiklik istemeleri yetmez. Devrimin olması için, sömürücülerin eskiden olduğu gibi yaşayamaz ve hükümeti yürütemez duruma düşmeleri gerekir."* dediği durumdur bu.

Evet, Mayıs 68'de Fransa'da bir devrim durumu ortaya çıkmış, ancak Fransız Komünist Partisinin revizyonist ve pasifist tutumu nedeniyle devrim gerçekleşmemiştir. Lenin'in deyişiyle, FKP, "bunalımlar çağında bile, eğer 'düşürülmez'se hiçbir zaman 'düşmeyecek' olan eski hükümeti tamamen (ya da kısmen) yıkacak denli güçlü kitlesel devrimci eylemler yürütme yeteneği" ** gösterememiştir.

Ülkemizde "68'liler" ticareti yapanlar ise, ne Mayıs 68 olaylarının tarihsel niteliğinin ortaya konulmasını sağlamışlardır, ne de ülkemizdeki devrimci mücadelenin bu olaylarla ilişkisinin ve etkilenmesinin boyutlarını sergilemişlerdir. Onlar, "68'liler" söylemi ile, gerek dünya çapındaki 68 olaylarının yaratmış olduğu genel sempatiyi, gerekse

* Lenin, "*Sol*" Komünizm, *Bir Çocukluk Hastalığı*, s.90.

** Lenin, II. Enternasyonalin İflası.

1965-71 dönemindeki devrimci mücadelelerin kitleler üzerinde yarattığı etkiyi kendi çıkarları için kullanmak istemişlerdir.

Ülkemizin aynı dönemdeki tarihine bakıldığında görülecektir ki, ülkemizdeki devrimci mücadele ve özel olarak öğrenci hareketi, doğrudan Avrupa ve Amerika'da gelişen 68 olaylarının bir sonucu olarak ortaya çıkmamıştır.

Örneğin, ODTÜ Sosyalist Fikir Kulübü, 1965 tarihinde kurulmuştur. ODTÜ Hazırlık Okulu'nda gerçekleştirilen ilk boykot 1967 yılında olmuştur. En kapsamlı öğrenci eylemi olarak ortaya çıkan "Özel Okullar Devletleştirilsin" eylemleri 7 Kasım 1967 tarihinde başlamıştır. "68'liler" tacirlerinin bir simge olarak kullandıkları Deniz Gezmiş, ilk kez Mart 68'de tutuklanmıştır.

Bu ve benzeri bir dizi olay ve eylem, aynı zamanda ülkemizde gelişen öğrenci ve kitle hareketlerinin ülke içindeki dinamiklerle olan ilişkisinin bir sonucudur. Her ülkenin devrim mücadelesinin kendi iç dinamikleriyle olan ilişkileri bir yana bırakılacak olursa, her olayın birbirini izleyen ve birbirini "taklit eden" olaylar dizisi olarak göstermek elbette mümkündür. Ancak, bu, tarihsel gerçekleri hiçbir zaman değiştirmeyecektir. Bu nedenle, dün ve bugün ortalıkta "68'liler" sıfatıyla boy gösterenlerin yapmak istedikleri, kendilerinin devrim mücadelesinin pasifize edilmesindeki rollerini gizlemek ve bu pasifize edici rollerini sürdürerek ken-

dilerine kişisel çıkarlar sağlamaktan başka birşey değildir.

Bu öylesine adi bir roldür ki, Che Guevara'ya karşı "bizim Deniz'i" öne çıkarma girişimlerinden, "hümanist Deniz" söylemiyle Deniz Gezmiş'in uğruna mücadele ettiği ve idam sehpasında son sözlerinde yaşasın diye haykırdığı ideolojisini, yani Marksizm-Leninizmi bir yana bırakmak, onu unutturmak, bu "68'liler"in "görevi" olmuştur.

1980 sonrasında ülkemizde sürdürülen pasifikasyon, depolitizasyon ve ideolojisizleştirme uygulamalarının ortaya çıkarmış olduğu yeni bir kuşak mevcut bulunduğundan, bu "68" tacirleri, kendileri için uygun bir ortam bulabilmektedir. Unutulmamalıdır ki, bu tacirlerin kendileri için uygun ortam olarak kullandıkları zemin, her türden ideolojik ve politik tartışma ve bilginin dışlandığı, herşeyin mevcut ortama göre şekillendirildiği, dolayısıyla pragmatizmin el üstünde tutulduğu bir zemindir. Ülkemiz solunda pek çok örgütlenme, bu zemin üzerinde, bu zemine dayanarak varolmaktadırlar. Dolayısıyla, "68" tacirleri, kendilerine karşı güçlü bir karşı çıkış bulunmadığını düşünmektedirler.

Bu asla unutulmamalıdır.

Ve unutulmamalıdır ki, tarihte Mayıs 68, her zaman devrim mücadelesinin ve işçi sınıfı hareketinin bir parçası olarak varolmuştur ve varolmaya devam edecektir.

TÜRKİYE HALK KURTULUŞ PARTİSİ-CEPHESİ

İlk Genel Komite Üyesi

HÜSEYİN CEVAHİR

1 HAZİRAN 1971

İSTANBUL/MALTEPE

1947'de Tunceli'de doğdu. Yüksek öğrenim için Ankara Siyasal Bilgiler Fakültesine girdi. Burada devrimci gençlik hareketlerine katıldı. Dev-Genç içinde yer alan Hüseyin yoldaş, Mahir Çayan yoldaşla bu mücadele içinde tanıştı. THKP-C'nin oluşum sürecinde yer aldı ve kurucularından oldu. Oluşturulan ilk Genel Komite'de yer alarak, Doğu Anadolu Bölge Sorumluluğu'nu üstlendi.

THKP-C'nin 1971 yılında başlattığı Öncü Savaşının ilk evresinde gerçekleştirilen merkezi eylemlerin içinde yer aldı. İstanbul'da şehir gerillasının yaratılması amacıyla alınan karar üzerine Mahir yoldaşla birlikte buraya geçti. Has'ların günlük hasılatlarının kamulaştırılması ve siyonist ajan E. Elrom'un tutsak alınması eylemlerine katıldı.

Elrom eylemi üzerine oligarşinin başlattığı kuşatma ve imha operasyonu sırasında, 29 Mayıs 1971'de Mahir yoldaşla birlikte İstanbul-Maltepe'de kuşatıldılar. Bu iki "adalı"nın üç gün süren kuşatması, 1 Haziran günü başlatılan operasyonla sonlanırken, Cevahir yoldaş şehit düştü, Mahir yoldaş ağır yaralı olarak tutsak edildi.

Cevahir yoldaşın sanat ve kültür üzerine yayınlanmış çeşitli yazıları yanında, Küba Devrimi üzerine bir yazısı bulunmaktadır.

AĞADEDE SARIKAYA

1960/KARS

9 MAYIS 1993/İSTANBUL

1960 yılında Kars'da doğdu. 1977'de devrimci mücadeleye THKP-C/HDÖ saflarında katıldı. 1977-1979 yılları arasında Kars bölgesinde örgütsel faaliyette bulunan "Dede", bu dönemde faşist milis güçlere karşı THKP-C/HDÖ'nin gerçekleştirdiği silahlı eylemlerde yer aldı. MHP Kars İl Başkanı'nın cezalandırılması eylemine katıldı. 12 Eylül askeri darbesi koşullarında tutsak edildi. 1986 yılına kadar Selimiye, Metris, Sağmalcılar ve Erzurum Askeri Cezaevlerinde yattı.

1986 yılında tutsaklığı sona erer ermez pratik örgütsel faaliyet içinde yer aldı. 1991-1993 yılları arasında THKP-C/HDÖ'nin gerçekleştirdiği "30 Mart-Kızıldere Harekâtı" (1991); "Eylül Harekâtı" (1992) ve "15 Mart Harekâtı" (1993) içinde yer aldı. THKP-C/HDÖ İstanbul İl Komitesi üyesi olan "Dede" yoldaş, bir şehir gerillası olarak savaşın tüm zorluklarına ve olanaksızlıklarına rağmen üstlendiği görevleri yerine getirmekte tereddüt etmedi.

9 Mayıs 1993 Pazar günü saat 12'de İstanbul/Fatih'teki örgüt evinin oligarşinin zor güçlerince basılmasıyla başlayan çatışmada katledildi.

LEYLA DOĞAN

1963/KAYSERİ

21 MAYIS 1986/ANKARA

1963 yılında Kayseri'de doğdu. Daha henüz Ortaokul sıralarındayken devrimci mücadeleyle tanıştı. THKP-C/HDÖ sempatisini olarak örgütsel çalışmalarda kendisinden istenen her şeyi yerine getirmek için olanca gücüyle çalıştı. Örgüt saflarında ortaya çıkan İl. Sağ-sapmanın yarattığı kargaşa içinde bir süre Kayseri ile sınırlı bir ilişki içinde bulundu. 1979 sonlarında bu sağcı unsurlara yönelik polis operasyonunda tutsak edildi. Ankara/Mamak cezaevinde yattı. Tutsaklığının ilk gününden itibaren örgütle bağlantı kurdu ve THKP-C/HDÖ'nin örgütsel işleyişine dahil edildi. 1981'de tutsaklığı sona erdikten sonra değişik kentlerdeki örgüt üyeleri arasında bağlantıların kurulmasında çalıştı. Her koşulda cezaevindeki tutsak yoldaşlarıyla bağlantı kurmayı başardı. Bu görevini 1986 yılına kadar aksatmadan sürdürdü. İşkenceler sonucu meydana gelen rahatsızlığı nedeniyle Ankara'da kaldırıldığı hastanede 21 Mayıs 1986'da yaşamını yitirdi.

TÜRKİYE HALK KURTULUŞ ORDUSU KURUCU VE ÖNDERLERİ

KADİR MANGA ALPASLAN ÖZDOĞAN SİNAN CEMGİL

31 Mayıs 1971 / Nurhak

6 Mayıs 1972 / Ankara

DENİZ GEZMİŞ

YUSUF ASLAN

HÜSEYİN İNAN

**TKP(M-L) VE TİKKO'NUN
KURUCUSU VE ÖNDERİ
İBRAHİM KAYPAKKAYA**
18 MAYIS 1973
DİYARBAKIR

1949 yılında Çorum'da doğdu. İlkokulu bitirdikten sonra Hasanoğlu Öğretmen Okulu'na girdi. Burayı bitirdikten sonra İstanbul Çapa Yüksek Öğretmen Okulu'na başladı. Aynı zamanda İstanbul Üniversitesi Fen Fakültesi-Fizik Bölümü öğrencisi olan Kaypakkaya, sol düşüncelerle burada tanıştı. Mart 1968'de Çapa Fikir Kulübü'nün kurucuları arasında yer aldı. Çapa Fikir Kulübü'nün başkanı olan Kaypakkaya, 6. Filo'ya karşı bildiri yayınladığı gerekçeyle Kasım 1968'de okuldan atıldı.

FKF ve TİP içinde ortaya çıkan ayrışmada MDD kesiminde yer aldı. *İşçi-Köylü* gazetesinin İstanbul'daki bürosunda çalışan Kaypakkaya, *Aydınlık* ve *Türk Solu* dergilerine yazılar yazdı. Aydınlık içinde meydana gelen ayrışmada D. Perinçek'in başını çektiği PDA saflarında yer aldı. 1972 yılına kadar PDA (TİİKP) saflarında çalıştı ve DABK üyesi olarak görev yaptı. Bu tarihte PDA oportünistleriyle yolları ayrıldı. D. Perinçek ve çevresinin revizyonist ve oportünist olduklarını söyleyen Kaypakkaya, aylık sonrasında TKP(ML)-TİKKO'yu kurdu.

TKP(ML) faaliyetlerinin yoğunlaştırıldığı Dersim bölgesinde mücadele ederken, 24 Ocak 1973'de Vartınik mezrasında oligarşinin resmi zor güçleri tarafından sanıldı. Çatışma sırasında Ali Haydar Yıldız şehit düşerken, Kaypakkaya yaralı olarak çatışma alanından uzaklaştı. Ancak beş gün sonra kendisinin kaldığı köydeki bir öğretmenin ihbarıyla yakalandı. Dört ay süren işkencelerde hiçbir şeyi kabul etmedi ve bu işkenceler sonucu 18 Mayıs 1973'de şehit düştü.

Herkes Kendi İşine Baksın!

[Yürütmenin Yargıyla Kavgası]

Son dönemde “yüksek mahkeme”lerin yayınladıkları bildirilerle başlayan AKP ile yargı arasındaki “kavga”, sürekli değişen ülke gündeminde bir süreliğine yer alarak başka gündemlere yerini bıraktı. Yakın zaman içinde aynı “kavga”nın tekrar gündemin ilk sırasına yükseleceği de kesin gibidir.

“Kavga”nın tarafları, her ne kadar AKP ile “yüksek yargı” olarak ortaya çıksa da, “yüksek yargı”nın “yargıya müdahale ediliyor” şikayetleri çerçevesinde **yürütme ile yargı arasındaki** bir çatışmanın ürünü olduğu açıktır. Bu yüzden “kavga”, “güçler ayrımı doktrini”ne uygun olarak 12 Eylül döneminde yürütme, yasama ve yargı güçleri arasında kurulmuş olan “nispi denge”nin giderek bozulduğu ve yürütmenin ağır bastığı yeni bir dengenin kurulmaya çalışıldığını söylemek yanlış olmayacaktır.

“Kavga”ya yol açan, biçimsel olarak yürütme ve yasama gücünün, yani hükümet ve parlamentonun AKP’nin mutlak denetimi altında olması, bu mutlak denetim altında AKP’nin anti-laik amaçlarına ulaşmak için yasama ve yürütme gücüyle yapmaya çalıştıklarının bir “engeli” olarak **yargı gücünü** görmesidir.

Bu görüntü altında, yürütme ile yargı arasındaki “kavga”, devlet aygıtının “güçler ayrımı doktrini”ne göre görevleri anayasaca belirlenmiş iki erkinin arasında bir ayrışma ve çatışma halini almıştır.

Şüphesiz AKP, “ılımlı islam” söylemi altında, ABD ve AB emperyalizminin “icazeti”yle, bir yandan emperyalizmin çıkarlarına hizmet etmeye çalışırken, bir yandan da

kendi “islami” anlayışına uygun olarak toplumsal ve siyasal düzende değişiklikler yapmaya çalışmaktadır. Bu da, “laik sosyal bir hukuk devleti” olduğu iddia edilen devletin kurumları arasında bir çatışmaya dönüşmektedir.

Tarihsel olarak feodalizmden kapitalizme geçiş sürecinde, kralın ve aristokrasinin gücünü sınırlamak amacıyla burjuvazinin çıkarlarına denk düşen “güçler ayrımı doktrini” açısından, “kavga”, yürütme (ve yasama) gücünün yargı gücüne müdahalesi şeklinde görüldüğü gibi, yürütme gücü (AKP hükümeti) tarafından da yürütmeye müdahale olarak görülmektedir.

Tayyip Erdoğan “herkes kendi işine baksın” diyerek, yürütme gücünün mutlak olduğunu, yasama organında AKP’nin mutlak üstünlüğü ile herşeyi yapmaya muktedir olduğunu düşünürken, yargı gücü, bu “mutlak güç”ün sınırlandırılması gerektiğini söylemektedir.

“Yüksek yargı organları”nın birbiri ardına yayınladıkları bildirilerde ifade edildiği gibi, yürütmenin böylesine bir “mutlak güç” olarak hareket etmesi, “güçler ayrımı”na aykırı ve bir gücün diğer güç üzerinde mutlak bir egemenlik kurma çabası olarak değerlendirilmektedir.

Kimileri için bu durum “ilkesel”, yani “güçler ayrımı doktrini”ne aykırıdır; kimileri için ise, “globalleşen dünya” gerçeğinin bir gereğidir.

“Yüksek yargı” ve hukukçular birinci görüşten yana tutum alırken, AKP ve onu destekleyen “liberaller” ikinci görüşün ateşli bir savunucusu olarak ortaya çıkmışlardır.

Diğer yandan Anayasa Mahkemesi'nde AKP'nin kapatılması davası açıldığından, AKP'nin bu hali ve biçimiyle varlığını sürdürüp sürdürmeyeceği de, yargı erkinin alacağı karara bağlanmıştır.

İfade ettiğimiz gibi, “güçler ayrımı doktrini”, feodalizmden kapitalizme geçiş sürecinde, 18. yüzyılda belirginleşmiş bir iktidar paylaşımını ifade eder. Kralın ve aristokrasinin, yasama, yürütme ve yargı gücünü bir bütün olarak elinde bulundurduğu feodal devlet aygıtı karşısında burjuvazinin iktidarı paylaşma çabasının ürünü olan bu doktrin, burjuvazinin iktidarı ele geçirdiği her yerde bir yana itilmiş ve yürütmenin gücü sürekli olarak güçlendirilmiştir.

Komünist Manifesto'da ifade edildiği gibi, devlet gücü, “tüm burjuva sınıfının ortak işlerini yöneten bir komiteden başka bir şey değildir”.

İdeal olan ve olması gereken, yasama, yürütme ve yargı gücünün bir bütün olarak ve birlikte burjuvazinin çıkarlarına hizmet etmesi ve bu çıkarları azamileştirmek için birlikte hareket etmesidir. Ancak tarihsel süreç, burjuvazinin istediği gibi gelişmemiştir. Burjuvaziyi bir gölge gibi takip eden, onun mezar kazıcısı olan işçi sınıfının mücadeleleri, özellikle 1848 Devrimleri, 1871 Paris Komünü, 1917 Ekim Devrimi vb. devrimler, burjuvaziyi istemeye istemeye güçler ayrımı doktrinini uygulamaya itmiştir.

Aynı şekilde sömürücü sınıflar arasındaki çelişkiler, özellikle de tekelci burjuvazi ile küçük ve orta burjuvazi arasındaki çelişkiler, bir kez daha güçler ayrımı doktrinine uygun bir devlet yapısı oluşturulmasını gerekli hale getirmiştir.

Bu zorlamalar ve gereklilikler, yürütme karşısında yasamanın belli bir özerkliğe sahip olması şeklinde yansımıştır. Yargı gücü ise, yasama gücüne bağlı olarak şekillendirilen bir güç olduğu için, her durumda yasama gücünün yürütme karşısındaki çatışmasında, yasamanın yanında yer alan bir güç olarak ortaya çıkmıştır.

Ancak parlamento seçimlerinde mutlak üstünlüğe sahip olan partinin, hem yürütme gücünü, hem de yasama gücünü denetim altına aldığı dönemlerde, bu güçler ayrımı ve özerklikler büyük ölçüde sona ermiş ve yeniden güç paylaşımı mücadelelerine yol açmıştır.

Yine de yeniden güç paylaşımı mücade-

lesi, önce parlamento içinde, yani yasama gücünde, yürütmeye karşı bir muhalefetle birlikte ortaya çıkar. Yasama organında azınlığı oluşturan muhalefet partileri, yürütmeyi denetleyen bir güç olarak tanımlanan parlamento'nun (yasama organı) işlevini yitirdiğini, “sayısal çoğunluk”la hükümet partisinin sadece kendisinin temsil ettiği kesimlerin çıkarlarının azamileştirmesi için uğraştığını, yani “millet” içinde ayrımcılık yaptığı, dolayısıyla “herkes yasalar önünde eşittir” ilkesinin çiğnendiğini vb. söyleyerek, bu güç paylaşımında taraf olur.

Her ülkenin kendi tarihsel koşullarına, sınıf ilişkilerine ve güçler dengesine göre şekillenmiş olan “anayasal devlet gücü”, bu güç paylaşım mücadeleleri içinde ayrışır, toplumu yönetemez hale gelir.

Bu durumların sıklığı ve çatışmanın boyutlarına göre de, her güç paylaşım mücadelesi sonrasında yeni bir denge kurulur. Yeni denge, bir kez daha eski “güçler ayrımı doktrini”ne uygun olarak hukuki normlara sahip olur.

Ülkemiz tarihinde 1950 sonrasında “çok partili dönem”e geçişle birlikte, yasama organında çoğunluğu oluşturan partinin yürütmenin mutlak sahibi olarak ortaya çıkması “anayasal” bir gereklilik olmuştur. Genel oya dayalı parlamenter sistemin bu gerekliliği, yürütmenin gücünü daha da artırma girişimleriyle birlikte, önce parlamento içinde ve daha sonra parlamento dışında direnişle karşılaşmıştır. Menderes döneminde olduğu gibi, 1965-71 arasında Demirel hükümetleri döneminde, T. Özal döneminde ve nihayetinde AKP döneminde yürütmenin gücünü artırma girişimleri sürekli bir çatışma ortamı yaratmıştır.

Menderes döneminde olduğu gibi, “parlamento dışı muhalefet”, Menderes'in “kara cübbeliler” dediği üniversite öğretim üeleri ve üniversite öğrencileri tarafından temsil edilebildiği gibi, 1965-71 döneminde olduğu gibi, doğrudan düzene karşı toplumsal muhalefet tarafından da temsil edilebilmiştir.

27 Mayıs, güçler ayrımı doktrinine uygun olarak yürütmenin gücünün sınırlandırılmasını hedeflemiş ve 61 Anayasası'yla da bunu hukuki bir ifadeye büründürmüştür. 61 Anayasası'nın yasama-yürütme ve yargı arasında paylaşılmış olan kamu gücünün yanında “özerk kurumlar” oluşturarak, yasa-

ma organında “sayısal çoğunluğa” sahip olan bir hükümetin (yürütme) mutlak bir güç sahibi olmasının önüne geçmeye çalışmıştır.

61 Anayasası, bir bakıma yasama ve yürütme gücünün bir tek partinin denetimi altına girdiği koşullarda “güçler ayrımı”nın farklı bir bileşimini ortaya çıkarmıştır. TRT, üniversiteler gibi “özerk kuruluşlar”ın yasama ve yürütme gücü karşısındaki görece bağımsızlıkları, bir süre sonra tüm devlet aygıtını denetim altına almaya çalışan işbirlikçi-tekelci burjuvazi ve emperyalizm ikilisinin önünde engel haline gelmişlerdir. Bu nedenle de, 12 Mart ve 12 Eylül askeri darbelerinde yasama ve yürütme gücünün 61 Anayasası’yla sınırlandırılmasına son veren değişiklikler yapılmıştır.

82 Anayasası, belli ölçülerde “güçler ayrımı doktrini”ni kabul eder görünmekle birlikte, açıkça yürütme gücünün mutlak bir güç olmasını sağlayıcı maddelere sahiptir. Parlamento, yani yasama gücü, her durumda yürütmenin mutlak gücünü sınırlama yetkisine sahip değildir. Özellikle cumhurbaşkanına tanınan yetkilerle yürütme gücü ikiye ayrılmış ve hükümet ile cumhurbaşkanı yürütmenin iki ayrı parçası haline getirilmiştir.

Parlamentoda ortaya çıkacak bir çoğunluk, ne denli hükümeti oluştursa da, cumhurbaşkanı tarafından temsil edilen yürütme gücü üzerinde hiçbir etkiye sahip değildir.

82 Anayasası’nın kurduğu bu “denge”, seçimle işbaşına gelen hükümetin “iktidar” olmakla birlikte “muktedir” olamamasının dengesidir. Ve AKP’nin anayasayı değiştirebilecek sayısal çoğunluğa sahip olarak 2002 seçimlerinden “zafer”le çıkması, tüm bu dengeleri altüst etmiştir.

12 Mart ve 12 Eylül müdahaleleriyle yasama ve yürütmenin dışında bir güç olarak ortaya çıkan “özerk kurumlar” var olmadığından, AKP’nin yasama ve yürütme üzerindeki egemenliği, A. Gül’ün cumhurbaşkanı seçilmesiyle 82 Anayasası’nın ayrıştırdığı ikili yürütme gücü üzerinde egemenliğe dönüşmüştür. 61 Anayasası’nın yasama ve yürütme dışında “yürütme” işlevine sahip bir güç olarak ortaya çıkardığı “özerk kurumlar” var olmadığından, AKP’nin bu mutlak egemenliği karşısında yargı ve silahlı kuvvetler dışında başka bir güç mevcut değil-

dir.

Sorun, bir hükümetin, yasama ve yürütmenin anayasadan kaynaklanan güçlerini kullanıp kullanmaması değildir. Sorun, yasama organında mutlak çoğunluğa sahip olan hükümetin, anayasada belirtilen güçler dengesini değiştirmeye kalkışmasıdır. Bu “kalkışma” karşısında, güçler dengesinin değişmesinden zarara uğrayacak olanların muhalefeti, anayasal güçler ayrımı temelinde sadece yargı gücü olarak mevcuttur. Ülkenin tarihsel özelliklerinden dolayı da, silahlı kuvvetler (ordu) de bir başka “güç” olarak ortaya çıkmakla birlikte, bu gücün anayasal güçler ayrımında bir yere sahip olmaması, “meşruiyet” tartışmasını da beraberinde getirmektedir.

Bugün yargı ile AKP’nin “kavgası”, yalın biçimde AKP’nin kapatılma davasının bir ürünü değil, 82 Anayasası’yla şekillendirilmiş olan devlet yapısının anayasal bir bunalıma girmesinin ürünüdür.

Yargı, hiçbir “icra”, yani yürütme gücüne sahip değildir. 61 Anayasası’nda yargı organlarına tanınmış olan kısmi yürütme gücü bile 82 Anayasası’yla ortadan kaldırılmıştır, yargının yaptırım gücü hemen hemen hiç yoktur. Bu yüzden, yargının, ortaya çıkan yeni durum karşısında “muhalefet”i, sadece yaptırım gücüne sahip bir **başka güçle** birleştiği oranda, güçler dengesinin yeniden kurulmasında etkin bir rol oynayabilir. Herkesin bildiği gibi bu güç de, silahlı kuvvetlerden başka bir şey değildir.

Görüldüğü gibi, 82 Anayasası yasama ve yürütmenin bir ve bütün olarak bir siyasal partinin egemenliği altına girdiği koşullarda yargıyı bir güç olarak işlevsiz hale getirdiği gibi, bu durumu çözecek askeri darbeden başka bir seçenek de ortaya çıkarmamaktadır.

Bugün geline yer, A. Gül’ün cumhurbaşkanı olmasıyla birlikte 82 Anayasası’nın ikili yürütme gücü ayrımının iflas etmiş olmasıdır.

Bu yürütme gücünün ikili ayrımının iflası, sözcüğün tam anlamıyla “güçler ayrımı doktrini”nin 82 Anayasası’nda şekillendirilmiş biçiminin iflasıdır.

Bu iflas ve bununla birlikte ortaya çıkan çatışmalar, bizim gibi demokratik devrimin tamamlanmadığı, toplumun hareketli ve akışkan olduğu ülkelerde neredeyse onar yıllık aralarla yinelenen “anayasal bunalım-

lar”a yol açmaktadır.

Gören göz, düşünen akıl için herşey açıktır.

82 Anayasası iflas etmiştir. 82 Anayasası’nda biçimsel olarak yer alan “güçler ayrımı doktrini” iflas etmiştir. Yargının yürütmenin mutlak gücü karşısında hiçbir yaptırım gücü, mutlak gücü sınırlandırıcı yetkisi mevcut değildir. Yargı kurumlarının “güçler ayrımı doktrini”ne yaptıkları göndermeler ise, soyut hukuki laf kalabalığından başka bir değere sahip değildir.

Böyle bir çatışma ortamından nasıl çıkılacağı ise, sınıf ilişkilerine ve sınıfların gücü-

ne bağlıdır. Ancak “alttakiler”, bu çatışmada bir taraf olmaktan çok, yürütmenin mutlak gücünün oya dayalı “meşruiyeti”ni sağlayan bir araç durumundadır. Tüm gelişme, sömürücü sınıflar arasındaki güç dengesinin nasıl kurulacağına bağlıdır ve bu da silahlı kuvvetlerin bu güçler çatışmasında kimin yanında yer alacağına göre biçimlenecektir. Silahlı kuvvetler ise, “emir komuta zinciri” içinde emperyalizme bağımlı bir güç olduğu için, sömürücü sınıflar arasındaki güç çatışmasının dengesi tümüyle emperyalizme, onun konjonktürel ve yerel çıkarlarına göre şekillenecektir.

Petrol Fiyatları, Gıda Krizi, Dolar Enflasyonu

Belirli bir zaman diliminde piyasadaki para miktarı (emisyon hacmi), meta fiyatlarının toplamının paranın aynı zaman diliminde yaptığı hareket (el değiştirme) sayısına bölünmesiyle elde edilen belirli bir sabitliğe sahiptir. *Para miktarı = meta fiyatlarının toplamı / para devrinin hızı*'dır. Örneğin belirli bir zaman diliminde (bir yıl) bir ülkedeki toplam metaların (mal ve hizmetler) fiyatı 100 milyar dolar ise, ve paranın devir hızı 100 ise, piyasada gerekli olan para miktarı 1 milyar dolar olacaktır. Bu 1 milyar dolarlık para, o zaman diliminde 100 milyar dolarlık metaların değişimi için yeterlidir.

Eğer piyasadaki metaların toplam fiyatı artacak olursa, paranın devir hızı aynı kaldığı koşullarda, para miktarı da artar.

Ancak metaların toplam fiyatı aynı kalırken, paranın devir hızı değişmemişken, piyasadaki para miktarında meydana gelen artış, her durumda **fiyatların yükselmesine** yol açar. "Enflasyon parasal bir olgudur" fetvası veren "monetarizm" in çıkış noktası da burasıdır.

Piyasadaki para miktarı, devletlerin (ve hükümetlerin) değişik nedenlerle piyasaya para vermeleri (para arzı) nedeniyle artıyorsa, kaçınılmaz olarak fiyatlar yükselecektir. "Karşılıksız para" adı verilen bu para arzı, mal ve hizmetlerin toplam fiyatının gerektirdiği miktardan daha fazla paranın piyasaya verilmesidir.

Böylece "monetarizm" in enflasyonu "parasal olgu" ya indirgeyerek, "sıkı para politikası" adı altında merkez bankalarının piyasaya verdikleri para miktarını denetimde tu-

tarak enflasyonu düşürme politikası, tümüyle piyasaların ihtiyacının ötesinde bir paranın merkez bankaları tarafından piyasaya sürülmemesine dayanır.

Burada bizi "monetarizm", "sıkı para politikası" ve bunun enflasyonun düşürülmesinde etkin bir araç olup olmadığı ilgilendirmektedir. Bizim ilgilendiğimiz yan, mal ve hizmetlerin toplam fiyatına göre piyasadaki para miktarının (emisyon hacmi) büyük boyutlarda artması ve bunun sonucu olarak da fiyatların kaçınılmaz olarak yükseleceği gerçeğidir.

2008 yılının Mart ayında etkisini şiddetle gösteren "mortgage krizi" (ipotekli konut krizi), başta petrol fiyatları olmak üzere, tüm metaların uluslararası fiyatlarında büyük bir yükselişle birlikte gelişmiştir.

Geçen yıl 50-70 dolar arasında seyreden petrol fiyatları, bu yılın Mayıs ayında 135 dolara kadar yükselirken, pirinç, buğday vb. tahılların fiyatı %100'ün üzerinde artmıştır. Fiyat artışları sadece petrol ve tahıllarda ortaya çıkmamış, tüm metaların fiyatlarında genel bir yükselme ortaya çıkmıştır.

Gıda ürünlerinde (pirinç ve buğday en temel ürünlerdir) meydana gelen büyük fiyat artışlarının, "yoksul ülkeler" de toplumsal patlamalara yol açtığı, gıda ürünlerindeki fiyat artışları kontrol altına alınamazsa dünya çapında bir "gıda krizi" patlak vereceği öngörülerini de aynı zamanda ortaya atılmıştır.

"Medyatik ekonomistler" ve manipüle edilmiş ekonomik haberler, gıda ürünlerindeki fiyat artışlarını spekülasyona ve artan oranda gıda ürünleri üretilen toprakların

“bio yakıt” üretimine ayrılmasına bağlamaya çalışmışlardır. Ancak petrol ve diğer emtiaların fiyatlarındaki yükseliş, bu gerekçelerinin basit bir manipülasyon olduğunu göstermeye yetmektedir.

Bugün dünya ekonomisinin karşı karşıya kaldığı en temel sorun, dünya piyasalarında dolaşan karşılıksız dolarlardır.

Kimilerinin “para bolluğu” adını verdikleri, Türkiye gibi “gelişmekte olan ülkeler”e “sıcak para” olarak giren ve bu ülkelerin varlıklarını satın alarak kendisine yeni bir kâr olanağı yaratan bu karşılıksız dolarlar, sözcüğün basit anlamıyla “ABD ekonomisine güven” adı altında uzun süre ekonomistler tarafından görmezlikten gelinmiştir.

Ekonomistler tarafından görmezlikten gelinse de, dünya piyasasındaki karşılıksız dolarların yıldan yıla arttığı “para otoriteleri” tarafından, özellikle de ABD ve AB merkez bankaları tarafından bilinen ve yakından izlenen bir olgudur. Giderek artan karşılıksız dolarların dünya piyasasında meydana getireceği “enflasyonist baskı” bilindiğinden, ABD tarafından merkez bankalarına baskı yapılarak, bu karşılıksız dolarların rezervlerde tutulmasına yönelinmiştir. Bu yolla, karşılıksız dolar sorunu belli bir süre için geçiştirilmiştir.

Geçen yaz başlarında patlak veren ve bu yılın Mart ayında yeniden şiddetlenen “mortgage krizi”nin yol açtığı “likit sıkışıklığı”nı ortadan kaldırmak için ABD ve AB merkez bankaları 800 milyar doları piyasalara vermek durumunda kalmıştır. Geri-bıraktırılmış ülkelerin ABD zorlamasıyla dolar rezervlerini artırmalarının da sınırına ulaşılmıştır. Artık piyasadaki karşılıksız dolarları emecek herhangi bir “enstrüman” kalmamıştır.

İşte bu nedenle petrol ve gıda fiyatları hızla yükselmiş, kapitalizmin tarihinde hiç görülmemiş seviyeye çıkmıştır.

Öte yandan dolar, aynı zamanda emperyalist ülkelerin tüketim mallarının geri-bıraktırılmış ülkelere ihracını finanse etmek için kullanılmıştır. Yerli paranın değerlendirilmesiyle desteklenen bu tüketim malları ithalatındaki artış, yerli üretimin, özellikle de tarımsal üretimin düşmesine, tarımsal toprakların ekim dışı kalmasına ve tarımsal nüfusun kentlere göç etmesine yol açmıştır. ABD ve AB’den ucuz tarım ürünleri ithal edilmesi nin faturasının ödenme zamanı gelmiştir.

Bugün karşılıksız dolarlar merkez bankalarının rezervlerini artırarak emilecek boyutları aşmış, emperyalist ülkelere dayanan dünya gıda üretimi talebi karşılayamaz boyuta gelmiştir.

Dışsal olarak bakıldığında sorunun kolayca çözümlenebileceği iddia edilebilir. “Monetarist” bakış açısıyla, dünya piyasasındaki fazla dolarlar bir biçimde merkez bankaları tarafından rezerv para olarak emilir ve ABD merkez bankası (FED) dolar arzını sınırlar, sorun da kısmen çözülür!

Ama karşılıksız dolarlar, aynı zamanda ABD ekonomisinin itici gücü, tüm emperyalist ülkelerin ihracatının dayanağı ve dünya çapındaki emperyalist hegemonyanın sürdürülmesi için gerekli olan askeri harcamaların kaynağıdır. Emperyalist ülkelerin bütün bunlardan vazgeçmeksizin karşılıksız dolar sorununa çözüm üretmeleri olanaksızdır. Sadece sorunu “öteleyebilirler”, ama bir başka dönemde daha büyük bir sorun olarak yeniden ortaya çıkana kadar.

Tüm bunlardan çıkan “kıssadan hisse” ise, üretmeden tüketmeye alıştırılmış bir toplum için “cennet” sona ermiştir. Artık bunlar için tek sorun, “cehennem”in ateşinin ne kadar yüksek olacağıdır. Ve ateş, düştüğü yeri değil, tüm üretmeden tüketen toplumları yakacaktır.

Sigara Yasağıyla Ülkeyi Kurtarmak [Varolmayan Parayı Harcamak]

Sigara yasağının resmen başlamasıyla birlikte, “laik medya” ile “islami medya”nın işbirliğiyle son dönemin en büyük kampanyası başlatıldı.

En hızlı “solcu”sundan en “radikal” laikçisine, neo-liberal “solcu”lardan AB yandaşlarından “ılımlı islam”ın müttefiki olan “normal liberaller”e kadar her köşe yazarı sigara yasağının 19 Mayıs günü resmen başlamasıyla kaleme sarıldılar.

AKP’nin yarı-resmi yayın organı olan Yeni Şafak sigara yasağını, “en sağlıklı yasak” olarak ilan ederken, M. Ali Birand “dünden bu yana bir devrim yaşıyoruz. Gerçek bir devrim bu.” diye yazdı.

Laikliğinden, AKP karşıtlığından kimse- nin şüphe duymayacağı Melih Aşık sigara yasağı üzerine şunları yazmaktan kendini alamadı:

“Bu satırların yazarı yıllarca günde 3-4 paket içmiş biridir. Bıraktık. Sigarasız da yaşanır mı, hem de çok daha keyifli yaşanır mı, onu gördük. Artık temiz hava müptelasıyız. Üstelik memleketin parasını da har vurup harman savurmuyoruz. Ülkemizin özelleştirmelerden bugüne dek sağladığı para 25 milyar dolar. Sigaraya bir yılda ödenen döviz 20 milyar dolar. Harcanan sağlık da cabası... Sigara yasağı fırsatını iyi kullanalım... Hızır yasak gelmişken sigarayı bırakalım.”*

Kendinden menkul ekonomist köşe ya-

zarı Hurşit Güneş ise şunları yazıyordu:

“Türkiye’de sigaraya her yıl 20 milyar dolar ödeniyor. Kaldı ki, 30 milyar dolara yakın para da sigaranın yol açtığı hastalıkların tedavisine gidiyor. Yani sigara nedeniyle ekonomik kayıp 50 milyar doları buluyor. Sigara bırakılırsa ne dış açık kalacak, ne enflasyon, ne de borçlar. Üstelik bir de sağlığımıza kavuşacağız ki, onu parayla ölçmek mümkün değil.”**

Bunların en hızlısı yine M. Ali Birand oldu. Sigara yasağı “devrimi” karşısında büyük bir heyecanla yasağa uymayanları “kendi sağlığım için sizi ihbar edeceğim” diyerek tehdit ederken, “sayın muhbir vatan-daş”ları da göreve çağırırdı.

Ve tabi kambarsız de düşün olamazdı. Şişli’nin “metroseksüel” belediye başkanı M. Sarıgül yasağın yürürlüğe girdiği gün 4. Murat edasıyla “sigara yasağını kontrol için zabıta memurlarını da yanına alarak denetim çıkı”.

Bütün bunlarda en dikkat çeken ise, sigara yasağı ile bir yandan “sağlığımıza” kavuşurken, diğer yandan her yıl sigaraya **20 milyar dolar döviz** ödemekten kurtuluna- cağıydı. Hurşit Güneş’in “yan masraflarla” **50 milyar dolar** olarak ifade ettiği bu döviz sayesinde, “Sigara bırakılırsa ne dış açık kalacak, ne enflasyon, ne de borçlar.”

Böylece Türkiye dış açıktan, enflasyon- dan ve borçlardan topyekün kurtulacak, dı-

* Melih Aşık, *Milliyet*, 21 Mayıs 2008.

** Hurşit Güneş, *Milliyet*, 20 Mayıs 2008.

şa bağımlı bir ülke olmaktan çıkacak!

Bu büyük kurtuluş reçetesinin sahibi ve teorisyeni ise, ekonomi değil pediatri profesörü Elif Dağlı'ydı.

Dağlı'ya göre, Türkiye'de 28 milyon kişi sigara içmekte, her sigara içicisi her gün sigara için 1-2 dolar nakit para ödemekte ve toplam olarak günde 50 milyon dolar, yıllık olarak 20 milyar dolar sigaraya harcanmaktadır.

Aynı "prof"a göre, "Üstelik hasta oluyoruz. Bu kez tedavi olmak için **30 milyar dolar** harcıyoruz. Toplamda Türkler sigara almak için, sonra hastalanıp tedavi için **50 milyar dolar kaynak harcıyor.**"

Ve ardından şunu soruyor Elif Dağlı:

"50 milyar dolar ne demek biliyor musunuz?"

Böylesi bir paranın ne demek olduğunu bilmeyen cahiller için de yanıtını kendisi veriyor:

"Biz İncirlik Üssü'nü açıp, Irak'a 1.5 milyar dolar için askerlerimizi gönderecektik. Sigarayı bugün bırak-sak, 15 yıl sonra ülkenin hiç dış borcu kalmayacak. Ne IMF'nin ne de Dünya Bankası'na ihtiyacımız kalmayacak."

Artık "kahrolsun emperyalizm", "tek yol devrim" gibi sloganlar atmaya hiç gerek yoktur! Ülkenin bağımsızlığını isteyen herkesin yapması gereken tek şey, sigara yasağının tam ve eksiksiz uygulanmasını sağlamak, M. Ali Birand'ın söylediği gibi buna uymayanları "ihbar" etmektir!

Böylesine kolay, böylesine basit ve böylesine ucuz bir biçimde ülkeyi kurtarmak varken, birilerinin ortaya çıkıp emperyalizmden, emperyalist sömürüden kurtulmanın devrimci yolundan söz etmesi pek de "yakışık" olmayacaktır!

"Koskoca ekonomist"ler, en laikçisinden, en ulusalcısından "koskoca köşe yazarları" "prof" damgalı bu kurtuluş reçetesini ciddiye almışken, bunun gayri-ciddi olduğunu söylemek de kolay olmayacaktır.

Bir deli ya da bir çıkar grubunun bilinçli ya da bilinçsiz savunucusu olan biri, bir kuyuya taş atar. Sorun, bu taşı kuyudan çıkartabilmektir.

Elif Dağlı'nın "sigara için bir yılda 20 milyar dolar ödeniyor"la başlattığı kurtuluş reçetesi, Melih Aşık'ın köşesinde "sigaraya bir yılda ödenen döviz 20 milyar dolar" haline

dönüşürken, sigaradan kaynaklanan hastalıkların tedavisi için harcanan 30 milyar dolarla birlikte, **50 milyar dolarlık** bir hacme ulaşmaktadır.

GSMH'nın reel olarak 400 milyar dolar olduğu bir ülkede, sigara ekonomisinin 50 milyar, yani GSMH'nın %12,5'ni oluşturması pek ekonomik verilerle ve ekonomik gerçeklerle açıklanabilir bir durum değildir.

2007 verilerine göre, 170 **milyar** dolarlık ithalat içinde tütün ve tütün ürünleri ithalatı 302 **milyon** dolardır. Diğer bir deyişle "ödenen döviz miktarı", toplam ithalat için ödenen dövizlerin binde 2'sidir.

Yıllık olarak sigara için ödenen 20 milyar doların %58'i ÖTV vb. vergilerden oluşmaktadır. Bu da yaklaşık olarak 12 milyar dolardır. Elif Dağlı'nın "harcanan kaynak" dediği de, sigara üzerinden alınan bu vergilerle sağlanan kaynaktır.

Vergi ise, devletin iç ve dış borçlarını ödemekte kullandığı temel gelir kalemi, yani kaynaktır.

Eğer sigara yasağı ile borçların ödenmesinden söz ediliyorsa, burada söz konusu olan tek şey devletin sigara tüketiminden aldığı vergilerle sağladığı bütçe gelirinden söz ediliyor demektir. Dolayısıyla sigara yasağıyla birlikte devlet bu vergi gelirinden mahrum olacağından ortada bir gelir, bir kaynak resmen mevcut olmayacaktır. Kaçınılmaz olarak sigara yasağı ile borçların ödenmesini önerenler, sigara yasağıyla birlikte azalacak olan vergi gelirlerini bir başka biçimde almanın yollarını keşfetmek zorundadırlar.

Basit anlatımıyla, sigara yasağıyla ülkenin borçlardan kurtulması bir tarafa, bu yasakla birlikte azalacak olan sigara tüketimi sonucunda devlet bütçe gelirleri azalacak, dolayısıyla da yeni borçlanmaya gidilecek ya da yeni ve ek vergiler konulacaktır.

Evet, ekonomi, ekonomik ilişkiler ve ekonominin işleyişi birkaç sayıyı bir araya getirerek açıklanabilir bir şey değildir. Ülkede yılda şu kadar sigara tüketiliyor, sigaranın fiyatı bu, harcanan toplam para miktarı şu, eğer bunları tasarruf edersek, yani tüketmezsek şu kadar para sahibi olunur türünden açıklamalar, belki "bir" akla uygun görünebilir, ama ekonomik gerçeklerle hiçbir biçimde bağdaşmaz.

Pediatri profesörü olmak ile ekonomi bilmek aynı olmadığı gibi, sigaranın sağlığa zararlı olması ile ekonomik kayıplar aynı de-

ğildir.

İddia edilen 20 milyar dolarlık yıllık sigara tüketiminin %58'i vergi olarak ödendiği için, sigara tüketimi için harcanan paranın sadece 8 milyar dolarlık bölümü ekonomik bir değere sahiptir. Bu değer içinde, ham-madde (tütün), işgücü (ücretler) ve ticari kâr yer alır.

Sigara tüketiminin ortadan kalkmasıyla birlikte, burada sözü edilen tüm kalemler de ortadan kalkar. Dolayısıyla, tütün üreticisinin geliri, sigara üretiminde çalışanların aldığı ücret ve sigara ticaretinden elde edilen kâr ortadan kalkar, ekonomik değer olmaktadır.

Üretilmemiş tütün varolmayan bir tütündür. Hiç kimse üretimi yapılmayan bir ürünü satın gelir sağlayamaz, varolmayan bir ürünü işleyemez, üretilmemiş bir ürünü satıp kâr elde edemez. Varolmayan şeylerin varsayılması, belki pediatri için geçerli olsa bile ekonomi için mümkün değildir.

Eğer sigara yasağıyla tüm sigara tüketimi sona erecek olursa, ilk başta sigaradan alınan vergi gelirleri yok olacak, bu vergi gelirleriyle verilen kamu hizmetleri verilemez olacaktır.

İkinci olarak, tütün üretimi tümüyle sona ereceği için, tütün üreticilerinin herhangi bir geliri olmayacak, dolayısıyla da başka malların satın alınması için harcayacak bir gelirleri de olmayacaktır.

Üçüncü olarak, sigara üretiminde çalışan işçiler işlerini kaybedeceklerdir. İşlerini kaybettikleri için gelirleri olmayacak, gelirleri olmayacağı için de başka bir mal ve hizmet alımı için harcayacak paraları da olmayacaktır.

Ve nihayetinde sigara ticaretiyle elde edilen ticari kâr da ortadan kalkacak ve ticari kârla ortaya çıkan tüketim (talep) ve sermaye de hayali hale gelecektir.

Şüphesiz sigara tüketiminin sona ermesiyle birlikte, sigaradan kaynaklanan ekonomik faaliyet tümüyle sona erecektir. Ancak yine de geriye bir şeyler kalacaktır.

Öncelikle tütün üretimi yapılmayacağından, tütün üretimi için ayrılmış topraklar boşa çıkacaktır. Sigara gibi sağlığa zararlı bir üretim yerine "sağlığa yararlı" bir başka üretimin yapılabilmesi olanaklı olacaktır.

İkinci olarak, tütün üretimi için tüketilen işgücü açığa çıkacaktır. Sigara yasağıyla birlikte herhangi bir gelir sahibi olmayacak

olan bu işgücü, potansiyel olarak başka ("sağlığa yararlı") üretim alanlarında istihdam edilerek gelecekte yeni ve farklı bir gelir sahibi olabilecektir.

Üçüncü olarak, sigara üretiminde çalışan işgücü açığa çıkacaktır. Tekel fabrikalarının kapatılması gibi, çalışan işçiler işsiz kalacaktır, ama aynı zamanda potansiyel olarak başka işte ("sağlığa yararlı") çalışabilir bir işgücü sahibi olarak işsiz kalacaktır.

Dördüncü olarak, sigara ticaretinden gelir elde edilemeyeceği için, bu ticaret aracılığıyla sağlanan gelir ve sermaye de ortadan kalkacak, kaçınılmaz olarak "sağlığa yararlı" bir başka alanda yatırılacak bir sermaye de bulunmayacaktır.

Böylece, tütün ve sigara üretimiyle ilgili tüm ekonomik faaliyet sona ereceği için, bu faaliyetlerde ortaya çıkan her türlü gelir ve sermaye birikimi de sona erer. Olmayan gelirlerle de varolan borçların ödenmesi zaten olanaksızdır.

Pediatri profesörünün aklına uyularak ülkeyi kurtarmaya soyunulduğunda, işte böylesi varolmayan gelirlerle varolan borçların ödenmesine kalkışılacaktır.

Bu pediatri profesör aklı, tümüyle bir yerlerde bir biçimde varolduğu sanılan bir paranın "boş ve gereksiz, üstelik sağlığa zararlı" bir biçimde harcadığı inancına dayanır. Sözcüğün tam anlamıyla mirasyedi aklıdır bu.

Bir mirasyediye ailesinden yüklü bir nakit miras kalmıştır ve bu mirasyedi bunu har vurup harman savurmaktadır. Bir pediatri profesörü ortaya çıkmakta, bu mirasyedinin nakit parasını nasıl ve nerede harcaması gerektiğini söylemektedir.

Ama ortada mirasyediler değil, kendi topraklarını ekip biçtiği koşulda belli bir gelir sağlayabilen tütün köylüsü; tütünü fabrikada işleyerek sigara haline getirebildiği takdirde ücret alan işçi sözkonusudur.

Ve tüm ekonomistler kadar pediatri profesörünün de bildiği gerçek, önce çalışılır, sonra ücret ödenilir. Üretim olmadan ürün, ürün olmadan gelir olmaz. Olmayan gelir de, mirasyedinin ailesinden kalan nakit parayla hiçbir ortak özelliğe sahip değildir.

Pediatri profesörünün "aklını" oluşturan, bu "akıl"ın, kendisine ve inananlara "mantıklı" gelmesini sağlayan tek gerçek ise, belli bir işte çalışan ve düzenli bir gelir sahibi olan küçük-burjuva olmalıdır.

Onların mantığına göre, kendileri bir iş sahibidirler ve iş sahibi olarak bir yerlerden para almaktadırlar. Artık tüm yapacakları iş, bu aldıkları parayı, hazır ve nakit parayı nerede ve nasıl tüketecekleridir. Onlar, üretmeden tüketmenin mümkün olduğu inancına sahiptirler. Çünkü gerçek ve ekonomik karşılığıyla bir değer üretmezler. Yine de, o iş sahibi olabilmek için (örneğin pediatri profesörü olabilmek için), ailesi tarafından dünyaya getirilmek, yedirilmek, içirilmek, giydirilmek, eğitilmek ve sağda solda gezebilmek için de bir para harcanmış olması gerekir. Ya da allahın lütfu olarak, birgün birden pediatri profesörü olarak, ülkenin birinde, bir yerde profesör olarak doğmuş olması gerekir. Doğal olarak da, böylesi bir allahın lütfuyla profesör olan kişiye de, allahın lütfu olarak kendisine bir para verilmiş olacaktır.

Şimdi bu allahın lütfu olarak bir iş, bir meslek, bir ünvan ve para sahibi olan, havadan (allahıtan) gelen parayı harcayan profesörün ardına takılarak, ülkeyi kurtarmak ve müreffeh bir ülke haline getirmek allahın lütfuna kalmıştır.

Ama işçiyseniz, köylüyseniz, allahın lütfuna mazhar olamadığınızdan, ister istemez çalışmak, üretmek ve bunun karşılığında tükettiğiniz emek-gücünüzün karşılığı olarak bir gelir sahibi olmak durumunda kalırsınız. Pediatri profesörü gibi ünvanınız, işiniz ve paranız olmadığı için de, olmayan parayı daha "sağlıklı" nasıl tüketeceğinizin hesabını da yapamazsınız.

Sigara yasağıyla ulaşmak istenilen "sıfır sigara" hedefine ulaşıldığında, "sıfıra sıfır, elde var sıfır"la karşılaşıldığında hâlâ ülke emperyalizme bağımlı, hâlâ IMF talimatlarıyla yönetiliyor ve hâlâ iç ve dış borçlar yüz milyarlarca dolar düzeyinde kalmayı sürdürüyorsa, yapılacak tek iş, pediatri profesörünün maaşına el koymak olacaktır. Böylece saygın pediatri profesörü çalışacak, ülkeyi kurtaracağına inandırdığı insanlar da onun maaşını alıp dışa bağımlılıktan kurtarılmış bir ülkede sağlıklı bir yaşama yelken açacaklardır.

Bu saygın pediatri profesörünün maaşına el konulduğunda kendisinin ne yiyip-içeceği sorulacak olursa, söylenecek tek söz, "sağlıklı bir yaşam" olacaktır. O, sigaranın zararlarından toplumu kurtarmış olmanın "dayanılmaz hafifliği" ile yaşamını sürdür-

menin bir yolunu bulacaktır!

Dilin Altındaki Bakla ya da
Pantolon Uyduramadık
Gömlek Verelim

Bir ürünün üretilmesiyle birlikte ortaya çıkan değer ile aynı ürünün üretilmemesiyle kaybolan değer bir ve aynıdır. Değeri belirleyen, o ürünün üretilmesi için toplumsal bakımdan gerekli olan emek-zamanıdır. Bu yüzden, üretimin olmadığı yerde emek olmaz, emeğin olmadığı yerde de değer ortaya çıkmaz.

Bu değer, ister kâr olarak sermaye sahibinin cebine girsin, ister ücret olarak işçinin emek-gücünün karşılığı olarak verilsin, isterse ticari kâr olarak sermayeler arasında paylaşılmış olsun, her durumda bir ürünün üretilmesi için belli bir sermayenin yatırılmasını gerektirir.

Sermaye, nakit para sahibi olarak pazardan hammadde ve işgücü satın alır. İşgücü, sermaye sahibi tarafından, belli bir zaman için (örneğin sekiz saat) kullanılmak amacıyla satın alınır. İşgücü sahibi emekçi, bu saatler içinde emek-gücünü kapitaliste satmış olduğundan, bu iş saatleri boyunca kendi emek-gücü üzerinde hiçbir tasarrufta bulunamaz. Sözcüğün tam anlamıyla, sermaye sahibi, işgücü sahibinin (emekçi) sekiz saatlik yaşam süresinin efendisi, sahibidir. Bu yüzden, bu iş saatleri içinde üretim sürecinde hammaddeye aktarılan tüm emek-gücü kapitalistin malıdır, onun mülkü olur.

Ama emek, mülkiyete baş kaldırmaz. Sekiz saat süresince sermayenin malı, mülkü ve ücretli kölesi olarak çalışmak istemez. Kendisinin insan olduğunu, insanca çalışmak, insanca ilişkiler içinde olmak, kısacası insanca yaşamak ister. Ücretli köle, efendisine başkaldırır.

Daha iyi çalışma koşulları ve daha yüksek bir ücret talep eder.

Tarihte görüldüğü gibi, kapitalizmin ücretli kölesinin bu talepleri, hemen her durumda sermaye sınıfının zoruyla yüzyüze gelmiş, katliamlara sahne olmuştur. Yine de bu talepler sona ermemiş, sürmüş ve gelişmiştir.

Sözcüğün tam anlamıyla işçi sınıfının ekonomik taleplerle yürüttüğü mücadeleler siyasal mücadelelere dönüşmüş, siyasal mücadeleler zafer ve yenilgilere sahne ol-

muştur. Her durumda, işçi sınıfı küçük de olsa bazı kazanımlara sahip olmuştur.

İşçi sınıfının ekonomik talepler doğrultusunda en büyük kazanımı, iş saatinin sekiz saatle sınırlandırılması, iş saatleri içinde insani ihtiyaçlarını karşılayacak molaların çalışma süresine dahil edilmesi, çalışma koşullarından doğan hastalıkların ücretsiz olarak tedavi edilmesi ve kendi emek-gücünü yeniden üretebilmek için belli sosyal haklara sahip olmasıdır.

Bütün bunlar, sermaye sahibinin ücretli köleler üzerindeki eski egemenliğinin sona ermesini, işçinin satın aldığı emek-gücünü iş saatlerinde istediği gibi çalıştıramamasını getirmiştir.

Ücretli mola hakkı, ücretli tatil hakkı, ücretsiz sağlık hizmetleri hakkı, artık işçi sınıfının hemen her durumda sahip olduğu ve olması zorunlu kabul edilen haklar haline gelmiştir.

Bu hakların gerektirdiği “kaynak” ise, doğrudan sermaye sahibinden ya da büyük ölçüde sermaye sahibinden karşılanır olmuştur.

Bunun karşılığında sermaye sahibi, her durumda **iş verimliliğini** artırmak, yani birim başına emek-gücünün sermaye sahibi için ürettiği değeri artırmak için türlü yollara ve yöntemlere başvurmuştur, vurmaktadır. En çok kullanılan yöntem ise, emek yoğunluğunu artırmak olmuştur. Bu ise, biteviye, soluksuz, fasılasız, molasız işgünü boyunca işçinin çalıştırılması demektir.

Saygın pediatri profesörü Elif Dağlı sigara yasağının TBMM’de kabul edilmesi üzerine yayınladığı bildiride şöyle söylemektedir:

“Bu kanun ile sigara içmeyen, ancak istemsiz olarak toplu yaşama alanlarında sigaranın zehirli dumanına maruz kalan, milyonlarca Türk insanın hasta olması ve ölmesi engellenecek, **işçi sağlığı ve iş güvenliği korunacak, iş verimliliği** artacak, gençlerin ve çocukların sigara içmeyi kabul edilebilir bir davranış olarak görmesi ve benimsemesi önlenecektir. Bütün bunlarla Türkiye’nin sigara ile yılda kaybettiği 50 milyar dolardan ekonomiye gidilecek ve bütçeye olumlu katkı olacaktır.”

Görüldüğü gibi, “toplulara yaşam alanları” vb. türden “sağlık” konularının yanında “iş-

çi sağlığı”, “iş güvenliği” ve “iş verimliliği”nden söz edilmektedir.

Aynı çevrelerin iddialarına göre:

“Sigara içenler ayrıca tam güçleri ile çalışamazlar. Yüzde 40 eksik güçle çalışırlar . Sigara içen bir insanın çalışma gücü ile sigara içmeyeninin çalışma gücü bir olmaz . Sigara içen kişide ciğerler iflas etmek üzere olduğundan daha çabuk yorulur. İşyerinde sigara içmek için kaçamaklar yapar zaman kaybı olur. Sigara içerken iş yapmaya kalkar gene zaman kaybıdır...”

İşte dilin altındaki bakla budur!

“İşçi sağlığı”, “iş güvenliği” gibi demagogik sözlerin ardından gelen “iş verimliliği” sermaye sınıfının sigara yasağı karşısındaki konumunu belirleyen “bakla”dır.

Bir işçinin işyerinde beş dakika “sigara molası” hakkı olduğu koşullarda, sigara yasağı ile elde edilecek yıllık “iş saati tasarrufu” ortalama **25 saattir**. Bu da, ortalama 7,5 YTL saat ücretiyle hesaplandığında 187 YTL’ye eşittir.

“Sigara yasağı”nın en hararetli savunucularının “işçi sağlığı”ndan söz ettiklerinde ilk elde ettikleri “kazanç”, işçinin “sigara molası” hakkını elinden alarak, **karşılığı ödenmeksizin** yılda 25 saat daha fazla çalıştırılmasıdır.

Verimlilik artışı ve “sigaraya bağlı hastalıklar”ın tedavisi için sosyal sigortalar kurumunun yaptığı “sağlık ödemeleri” işin içine girdiğinde, sermaye sınıfının sigara yasağıyla elde etmeyi umduğu “kazanç” büyük boyutlara ulaşmaktadır.

Asıl sorun “sigaraya bağlı hastalıklar” genellemesiyle, iş yerlerinin (özellikle tekstil, madencilik, metal sanayi) sağlık koşullarına uygun olmayan toz vb. barındırmasıyla ortaya çıkan solunum yolları hastalıkları ise, sigara yasağı yandaşlarınca görmezlikten gelinmesidir.

Onlar için varsa da, yoksa da, işçinin sekiz saat çalışma karşılığında sattığı emek-gücünü sermaye sınıfına en ucuza maletmektir. Sağlık sigortası primlerinin büyük bölümünün işveren tarafından ödendiği gözönüne alındığında ise, “işçi sağlığı” konusunda sermaye sahiplerinin ne kadar “duyarlı” olduklarını anlamak fazlaca zor değildir.

Bugün gelinen noktada, sigara yasağı adı

İnternet Adresi:

www.kurtuluscephesi.com
www.kurtuluscephesi.org
www.kurtuluscephesi.net

E-Posta Adresi:

kurcephe@kurtuluscephesi.org
erisyayinlari@kurtuluscephesi.org

MAHİR ÇAYAN: **KESİNTİSİZ DEVRİM I**
MAHİR ÇAYAN: **KESİNTİSİZ DEVRİM II-III**
İLKER AKMAN: **MEVCUT DURUM VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
*** **TÜRKİYE DEVRİMİNİN ACİL SORUNLARI-I**
*** **OLİGARŞİ NEDİR?**
*** **MARKSİZM-LENİNİZM BİR DOĞMA DEĞİL, EYLEM KILAVUZUDUR-III**
*** **THKP-C/HDÖ VE 15 YIL**
*** **POLİTİKLEŞMİŞ ASKERİ SAVAŞ STRATEJİSİ VE DEVRİMCİ TAKTİĞİMİZ**
*** **GRAMSCİ ÜZERİNE**
*** **REVİZYONİZMİN REVİZYONU**
*** **ULUSAL SORUN ÜZERİNE**
*** **“BDS”: BİR PRAGMATİK SAPMA**
*** **“YENİ” OPORTÜNİZM ÜZERİNE**
*** **ZAFER BİZİM OLACAKTIR! [Ankara Davası Savunması]**
*** **DEVİRİM PROGRAMLARI**
*** **RUS DEVRİMİNDEN ÇIKAN DERSLER**
*** **ESKİ BİR GERİLLANIN “EMEĞİ”**
*** **PASS VE “YENİ ÇÖZÜM”ÜN FIRSATÇILIĞI**

DEVİRİMCİ MARŞLAR VE EZGİLER

DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-I]

DÜNYADA VE TÜRKİYE’DE EKONOMİK BUNALIM II [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-III]

LAİKLİK VE ŞERİATÇILIK ÜZERİNE [Kurtuluş Cephesi Seçmeler-II]

TARİHTE, GÜNÜMÜZDE VE DEVRİMCİ MÜCADELEDE KADINLAR

